Annus XVII - Vol. XVII 1 Septembris 1925 Num. 11

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii PP. XI: Litterae Decretales, p. 401 - Constitutiones Apostolicae, p. 438 - Litterae Apostolicae, p. 444 - Epistola, p. 449.

Acta SS. Congregationum: *S. C. Consistorialis*: I Decretum, p. 451; II Provisio Ecclesiarum, p. 451 - *S. C. de Disciplina Sacramentorum*: Decretum, p. 452 - *S. C. de Religiosis*: Approbationes, p. 453 - *S. C. Rituum*: Decretum, p. 454.

Acta Tribunalium: *S. R. Rota*: Citatio edictalis, p. 458.

Diarium Romanae Curiae: S. C. dei Riti, p. 459 - S. R. Rota: Avviso, p. 459 - Segreteria di Stato: Nomine e Onorificenze, p. 460 - Maggiordomato di S. Santità: Nomine, p. 463 - Necrologio, p. 464.

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M · DCCCC · XXV

Directio: Palazzo della Cancelleria — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana — Roma.

Pretium annuae subnotationis
Pro Italia, Lib. 18 — Extra Italiam, *Frs.* 24 —
Unius fasciculi, Lib. 3 —

«*Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur*» (Ex *Commentarii Officialis* ratione die 29 octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XVII, n. 11 - 1 Septembris 1925)

ACTA PII PP. XI

Litterae Decretales

PAG.

I. *Divina misericordia.* Beata Maria Magdalena Postel, fundatrix Instituti Sororum Scholarum Christianarum a Misericordia, sanctorum fastis adscribitur. - 24 Maii 1925 401

II. *Christianae religionis.* Beata Magdalena Sophia Barat, fundatrix Societatis Sororum a Sacro Corde Iesu, sanctorum factis adscribitur. - 24 Maii 1925 419

Constitutiones Apostolicae

I. Mediolanensis. *Romani Pontifices.* - De erectione in Collegiatam ad honorem Ecclesiae Paroecialis Sancti Ioseph in Civitate Serenio, Archidioecesis Mediolanensis - 4 Novembris 1924 438

II. Portoricensis. *Ad sacrosancti.* - Dismembrationis et erectionis Dioecesis Poncensis. - 21 Novembris 1924 111

Litterae Apostolicae

I *In omnes.* - Separato territorio e Vicariatu Apostolico de « Changsha » erigitur Praefectura Apostolica de « Yungchowfu » in Sinis. 12 Maii 1925 444

II *In omnes orbis.* - Novi statuuntur fines Vicariatibus de Birmania orientali et septentrionali. - 12 Maii 1925 445

III. *Supremi apostolatus.* - Dismembrato territorio e Praefectura Apostolica de « Katanga », erigitur Praefectura Apostolica de « Luapula superiore », in Congo Belgico. - 12 Maii 1925 446

IV. *Cum venerabilis.* - Immutatur nomen Vicariatus Apostolici olim de « Unjanyembé », in Africa centrali. - 13 Maii 1925 447

V. *Inter praestantiores.* - Titulo et privilegiis Basilicae Minoris honestatur Ecclesia cathedralis Campaniensis sub titulo « Reginae Pacis ». - 19 Maii 1925 448

Epistola

Annum qunitum. - Ad virum Em̃um Vincentium, Episcopum Ostiensem et Praenestinum, S. R. E. Card. Decanum Vannutelli: de dioecesano Eucharistico Conventu propediem habendo deque vicesimo quinto anno episcopatus feliciter expleto. - 2 Augusti 1925 449

ACTA SS. CONGREGATIONUM

Sacra Congregatio Consistorialis

PAG.

I. *Cariaten.* - Decretum de confirmatione interdicti et excommunicationis declaratione. - 31 Luglio 1925 451

II. Provisio Ecclesiarum 451

Sacra Congregatio de Disciplina Sacramentorum

Romana et aliarum. De facultate baptismi domi conferendi extra mortis periculum. - 22 Iulii 1925 452

Sacra Congregatio de Religiosis

Approbationes 453

Sacra Congregatio Rituum

Massilien. Decretum de Beatificatione et Canonizatione Servae Dei Aemiliae De Vialar, fundatricis Instituti Sororum a S. Ioseph ab Apparitione. - 27 Maii 1925 454

ACTA TRIBUNALIUM

Sacra Romana Rota

Citatio edictalis:

Neten. Nullitatis seu dispensationis matrimonii (Giurdanella - Monfrini) 18 Augusti 1925 458

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Sacra Congregazione dei Riti 459

II. Sacra Romana Rota: *Avviso* 459

III. Segreteria di Stato: *Nomine e Onorificenze* 460

IV. Maggiordomato: *Nomine* 463

V. Necrologio 464

Annus XVII - Vol. XVII 1 Septembris 1925 Num. 11

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

LITTERAE DECRETALES

I

BEATA MARIA MAGDALENA POSTEL, FUNDATRIX INSTITUTI SORORUM SCHOLARUM CHRISTIANARUM A MISERICORDIA, SANCTORUM FASTIS ADSCRIBITUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Divina misericordia Nobis datum fuit, ex officio ab alto commisso, ad Dei laudem et fidelium aedificationem, Canonizationis honorem, in hoc piaculari anno, pluribus tribuere, quorum heroica vita et miracula, per eos gesta, gloriam et magnificentiam Domini enarrant.

Hanc auctoritatem Sanctos canonizandi Christus Ecclesiae Suae tradidit, ut, etiam in terris, ubi locus eorum certaminis fuit, triumphi coronam utcumque reportent et gloriae, qua gaudent in caelis, ex parte Ecclesiae militantis gloria quoque respondeat. Haec autem sanctitatis declaratio nos viatores merito urget ut erga eos venerationem sentiamus, intercessionem ac protectionem invocemus et cognitio eorum vitae nobis ostendat agendi rationes ad eorum virtutes imitandas et aeternum praemium consequendum.

Vita igitur Mariae Magdalenae Postel nos docet quanti sint facienda puerorum christiana institutio et laboris amor, quas virtutes ipsa maxime exercuit et Dominus per miracula sancivit. Ex primis iuventutis annis per ieiunia et tormenta corpus cohibuit, ut illud animus promptius habere posset in exercitio heroicae caritatis erga sacrosanctum Sacramentum et proximos, praesertim orphanos, pueros et pauperes. Quam caritatem maxime

exercuit dum humanarum divinarumque rerum eversio in Gallia patrabatur: ipsa, quamvis puella, omnia pericula spernens, mirabilia peregit in Ecclesiae et concivium bonum, sic demonstrans quanta sit vis amoris qui in Deo fundatur.

Optimum factu esset christifidelibus, honoris et imitationis causa, omnia Mariae Magdalenae insignia referre facinora; verum cum heic absit integrae narrationi locus, ea summatim revocamus.

Barflorei, Constantiensis dioeceseos, in Gallia, die vigesima octava mensis novembris, anno millesimo septingentesimo quinquagesimo sexto, a Ioanne Postel et Teresia Le Vallois, quorum virtutes quasi ab hereditate promanare videbantur, nata est infantula, cui nomina imposita Iulia, Francisca, Catharina.

A teneris unguiculis, vel, melius, cum ad vitae lumina surrexit, omnibus divinae dulcedinis est ditata thesauris: decretum ipsum, quo eius virtutes approbantur, declarat eam, primis ab annis, tam egregie perfecteque vitam traduxisse, ut consummatae sanctitatis fastigium fuerit consequuta. Idcirco absque dubio affirmari potest eius animum usque a pueritia divinis inspirationibus docilem ac tractabilem fuisse.

Parentes, aurea quadam mediocritate pollentes, minime otio vacabant, immo nulli sollicitudini in filios pietate imbuendos unquam parcere visi sunt.

Iulia autem, ob prodigium veluti inauditum praevenientis gratiae, extemplo vivo ardore non modo ad caritatem excolendam, verum etiam ad humilitatem et sui contemptum exercendum excelluit: et omnes, de hac naturali puellulae indole mirati, una voce susurrabant: « Quidnam puella ista erit, a qua mirum in modum tanti amoris praecocitas revelatur? ».

Mater, cum primitus eam in templum adduxit, suaviter monuit, ne oculos huc illuc converteret, uti pueri peragere solent inscii, sed menti semper immotum haberet, se coram Deo esse, cui Angeli hymnum gloriae concinunt. Iulia matris hortationes ita accepit et corde servavit, ut numquam ex eo usque ad extremum vitae suae annum mentem in Deum affixam ad aliena deflexerit.

Iam ceteris aequalibus puellis virtutum exemplar facta, penes omnes quasi vivens et obambulans prodigium iudicabatur; siquidem non solum puerilia ioca spernebat, sed tanta pietatis signa monstrabat, ut quam saepissime in paternam domum ad se aequales convocatas ante parvum sua manu erectum altare, preces sacrasque cantiunculas edoceret. Quisnam puerascentis Iuliae magister, nisi Deus, qui in eam spiritum caritatis iam infuderat? Quotidie pueris egenis et famelicis, quibus, uti perita ludimagistra, christianae catechesis rudimenta illustrabat et parochi ser-

mones referebat adamussim, libenti animo panem suppeditare non destitit, ipsa saepe impransa permanens; pluries se vestibus exuens, vel eas ab aliis quaeritans, puellulas, amictu carentes, tegere in deliciis habuit.

Non minus caritate excelluit extra domesticos parietes; cibum enim et pecuniam pro egenis sublevandis a divitibus expostulabat, et igne divini amoris incensa, morbo laborantibus solatium praebens, veluti ancilla humiliora obibat officia, hoc est, ligna ferendo, domi munditiae dando operam, pultim et iuscula comparando, lectulos concinnando, et similia, quae peragere solent mulieres iam pueritiae aetatem excedentes. Suavissimus olim caritatis gestus in ea apparuit cum pueros panem hordeaceum comedentes intuita, panem suum egregie confectum, sibi a parentibus datum, cum illis commutavit, obsonium adiungens atque eorum durissimo ingratoque suis visceribus cibo vescens hilariter.

Quamvis infantula, consilia nova exprimere valet, tali referta sapientia, ut senilia appellari possint; in omnibus enim ipsa causas reperire studet, quae ad divini Largitoris bonitatem eiusque gloriam referuntur. Hoc tantum modo sit satis innuere exemplum. Fulgur et tonitrus, hominibus et praesertim pueris saepe tremoris terrorisque causa, in puellae animum, contra, maximam ferebant laetitiam; ingenue enim ipsa latebatur, eo saltem tempore, idest fulgurante et tonante caelo, improbos homines, quodam terrore captos, a blasphemiis aliisque peccatis abstinere et ita minime offendi Deum, Beatam Virginem et Sanctos.

Hisce singularis iudicii et veritatis praeclaris signis succrescit Iulia et, superveniente hora qua celebranda est schola, mater, sollicita semper, apud Mariam Annam Vaze, magistram pietate insignem, filiolam collocat, quam breviter in litterarum studio et in Dei amore proficientem laetans admiratur. Quid olim hac in schola contigerit, satagente puellula, silentio praeterire nequimus; nam manifeste patet inter eam et Deum, a primis inde annis, iam magna et mira haberi, quae admirationem populi iure excitarunt. Ad Iuliae aures pervenerat, duos milites, ex gravi contentione inter se orta, statuisse, more quo solent stulti ad mutuum odium effundendum, gladio duellum perficere in proximo agro familiae Postel pertinente. Illico a magistra et a pueris sociis preces implorans, ut hoc malum avertatur, in scholae conterminum hortum egressa, Crucifixi imaginem gestans humi procumbit, tantasque effundit Deo preces, ut (oh, singulare prodigium!) milites ex improviso arma proiicientes sese osculando reconcilient. Oppidani omnes saevientium militum reconciliata corda precibus Iuliae tantummodo tribuentes, mirantur quanta sit in infantula fides in orationis efficacia erga Deum a quo semper innocens manibus et mundo corde iuvamen assequitur.

Haec pietatis signa magis magisque in dies elucescebant, duce pientissima matre, quae secum filiolam dulcissimam frequenter in templum adducens, ad Dei amorem pietate sua excitabat, praesertim erga Sanctissimam Eucharistiam, qua Iulia, ob minimam aetatem, refici nondum poterat. At puella ingenioso amore hanc privationem supplere studebat; nam, refecta optima genitrice Angelorum pane, propior facta, ad maternum pectus caput reclinans, haerebat immota, quasi et ipsa, desiderio aestuans, divini Sacramenti suavitatem praegustaret.

Illis inde diebus, omnes puellulae actiones amorem Dei redolebant, et quo melius cum divino Largitore frequens esset sermocinatio, solitudini vacare coepit, cupiens tantum inesse mundo, ut indoctos ad Dei laudem excitaret et parvulos vias Domini edoceret. Ex eius ore, habitu et incessu exemplum modestiae et castimoniae prodibat, quo omnes valde mirabantur, affirmantes Iuliam a mundo seiunctam prorsus esse, ideoque non humanam creaturam, sed angelum per vias deambulare: tanta in ipsa aderat sensuum custodia, tanta morum simplicitas, tantus in Deum et proximos amor!

Attingens nonum aetatis suae annum, quod ardenter exoptaverat, tandem est assequuta; nam parochus, bene noscens puellae singularem delectationem in mortificatione, in humilitate et in orationis spiritu, eamque fervore et consilio existimans maturam, ad Eucharistiae Sacramentum admisit, quo castissima virgo usque ad ultimum vitae tempus, nulla praetermissa die, vesci non destitit. Et quo melius cum Deo vinculo caritatis se obstringeret, acriora in austeritate est conata, suum corpus poenitentiis adeo castigando, ut mirandum optimo iure sit, quomodo puella novennis aggredi haec potuerit: siquidem duas panis uncias, una cum aqua, quotidianum cibum constituere satagebat, et procerto ob exinanitionem procubuisset, nisi confessarius, certior de re factus, hanc agendi vitae rationem suo imperio mitigasset. Verum Iulia, ne membra languescerent, iussui obtemperans, alia patravit, quibus clare est patefactum magnum mortificationis studium; plurimas enim horas somno carpsit, ut orationi incumberet, lapidem in lectulo stravit, quo tormento uteretur et sua latera ciliciis ferreisque catenulis obstrinxit. Verba durissima patris saepe toleravit, qui non pravo animo, sed re familiari in peius ruente, parum iracundus factus, aegre ferebat filiolam suam asperrimam adeo poenitentiae viam fuisse aggressam, iam malefirma valetudine laborantem.

Iuliae, semper hilari vultu et invicto animo tristia ferenti, Deus suorum charismatum retributionem multam est elargitus, et saepe concives, in templum accurrentes, eam veluti in ecstasi immotam et quadam circumdatam aureola conspexerunt, eiusque ab ecclesia egressum exspectantes,

sanctam vel angelum advocare suescebant, stupentes, quod tam insignia munera divinae bonitatis iam animum puellae locupletarent, quae nondum duodecimum annum expleverat.

Ad altiora Deus hanc Famulam, a concivibus iam sanctam praedicatam, sensim adducens, utpote quae austeriorem vitam degere cupiebat, in parentes consilium iniecit, ut Iulia in asceterio Valloniensi, cui nomen a monialibus ex Ordine S. Benedicti, ad politiorem educationem suscipiendam collocaretur. Laeto cum animo puella hoc sanctitatis et austeritatis coenobium ingressa, illico divinis humanisque scientiis elucescit et sanctimoniales, de mirificis signis sanctitatis Iuliae stupescentes, mente agitant novam laudis famam huic Benedictino Instituto illam esse daturam et eam scientia Domini quotidie proficientem vocant: « Filiam Domini », vel « Filiam boni Dei ».

Vota, quae tempore primae Communionis emiserat, Iulia renovavit in asceterio, idest custodiendi lilium perpetuae castitatis et se dicandi ad Dei gloriam et proximorum utilitatem. Hac in pacis solitudine, inter virgines poenitentiis assuetas, vigiliis, ieiuniis et flagellationibus ipsa indulget usque ad annum decimum septimum suae aetatis, quo, iussu parentum, paternam domum repetit; nam, disponente Deo, perfectissima magistra fieri debet ea aetate, qua aliae adulescentulae solummodo alumnarum nomine nuncupantur. Maximo cum moerore monialium et sociarum Iulia ab asceterio discessit; sed vix apud parentes consedit, concives omnes, magno affecti gaudio, dictitabant, angelum rursus e caelo descendisse ad nova pauperibus auxilia ferenda, ad pueriles animos vehementiore caritatis studio pietatisque fingendos. Et feliciter ita accidit; nam Iulia citissime scholam constituit pro puellis, praesertim pauperibus, quas edocere curabat non tantum rudimenta scientiae, sed etiam utiles labores matribus familias consentaneos. Mox eius suavitas animos puellarum allexerat, et istae tam sponte ad Iuliam confluebant et eius consuetudinem diligebant, ut aegro animo ferrent, constituta hora, in paternam domum reverti.

Sciens tales futuros homines quales sunt praeceptores, tenerrimas animas ad misericordiae opera, praesertim in orphanos et viduas excitabat, et plurimae exstiterunt alumnae, quae postea dignissimae matres familias habitae sunt ex hoc Iuliae caritatis magisterio.

Tam humilium sublimiumque officiorum exercitio Iulia vacante, tenebricosa tempora in Galliis exorta, non solum societatis ordinem, sed religionis leges evertebant, totque scelera patrabantur a quibus enumerandis animus abhorret. Sacerdotes in vincula fuerunt coniecti, sanctimoniales in exsilium missae, templa quassata, sacra vasa abrepta, Sanctorum ima-

gines, limo pollutae, per vias derelictae. Iulia, oculis in caelum intentis, imminens pertimescens periculum pro oratorio suae domus, vicarium a Nostra Domina Barflorensi ad se arcessitum enixe rogavit, ut parvam aedem benediceret, ibique, Missam celebrando, Eucharisticum Sacramentum deponeret, hisce verbis allocuta: « Relinque, pater amantissime, Do-« minum in fragili nostra navicula; Ipse, contra tempestatis furentes flu-« ctus nobis suppeditans auxilium, a naufragio servabit. Egomet fida socia « manebo. Per dies ac noctes preces Iesu Christo Redemptori effundam, « ut sacrilegae arceantur manus et mala dirimantur, quotidie gliscentia: « meique capitis nullum periculum prorsus timens, fidos ministros inve-« niam, qui victimam expiatoriam quotidie offerant Deo sacrasque reno-« vent Species ».

Huiusmodi vota, tantam caritatem redolentia, parochus secundat, et per diuturnos aerumnarum turbidos annos, Iuliae domus tutum refugium fuit pro asservando Eucharistico Sacramento, reliquiis et sacerdotalibus indumentis custodiendis. Hac in re, adolescentulae virtus tam constans, mira et heroica fuit, ut merito Virgo-Sacerdos Iulia appellaretur.

Nemo fervidissimas eius preces retexere potest, quas quotidie pro vexata Ecclesia fudit, vel benignitatis aut caritatis signa, quibus usa est in Dei ministris, capite damnatis, domi recipiendis. Impavida perseverans ante homines, qui diversum suadere tentabant, consuetudinem vitae usque retinens, qua fuerat usa in colligendo et educando pauperes, invicto animo fatebatur se nullo angi timore: iamdiu enim ad mortem esse paratam pro Dei gloria ac veritatis testimonio affirmandis.

Itaque dominicis diebus christifideles in propriam congregabat domum, qui pietatis et religionis officia persolverent; sacerdotum latibula pluries invisebat, ab illis consilia expostulans, de iis quae pro animarum salute essent sibi peragenda; tantaque usa est prudentia et consilio, ut ne unus quidem abditus et in mortem quaesitus, ipsa satagente, carnificum manibus fuerit traditus. Obsequium et reverentiam concivium igitur haec omnia summopere augebant, et cuncti ad invicem omni sollicitudine utebantur ut Iulia a persequutorum odio atque indagine incolumis evaderet. Et apostolum suum Deus sustentabat adiutor ac solator assiduus in aerumnis, in miseria, in tribulationibus, quae anno millesimo septingentesimo nonagesimo quarto asperiores in dies succrevere; vehemens enim dolor Iuliae animo haesit ob patris amantissimi obitum, quamvis certior esset, illum, miserescente Domino, aeternae salutis praemium fuisse assequutum.

De die in diem rebus Gallicis in deteriora ruentibus, sacerdotibus caesis vel in exsilium missis aut sublatis, omni penitus ministerii adiumento

fideles caruerunt. Evangelii praeconis suscepto munere Iulia huc illuc progrediebatur, ut divini verbi semen spargeret, inscios et indoctos edocendo, debiles excitando, et fortes muniendo: eique potestas facta est ut, quousque properaret, Eucharistiam, domi servatam, secum ferret, illam adducendi causa ad aegrotos, siqui adessent, atque a profanis osorum manibus servandi, quorum, cum sacras Species devote secum traheret, uti olim Tarcisius Christi gerens Sacramenta, pluries rugitus audivit, more furentium daemonum, sacra profanare quaerentium.

Exstincto tandem, post decennium, furiali rebellionis incendio, ex quo sospes, opitulante Deo, Iulia evasit, numquam vigiliis, sumptibus et laboribus parcens, populo restituta libertate, inconcussae fidei praemium suae Famulae Deus elargitur, eam replendo lumine, quo per obscuriores tenebras et varia discrimina in posterum adduceretur. Siquidem quaedam puellula Iuliae scholam celebrans, gravi morbo confecta diem supremum obitura, magistram suam dulcissimam, sic, inspirata voce, olim alloquitur: « Acribus subiecta aerumnis, Societatem, mater, institues: Tamerville « manebis, et multos per annos filiae tuae numero exiguae nulla aestima- « tione dignae habebuntur; in quoddam asceterium te nonnulli sacerdo- « tes adducent; senio confecta morieris et filiae tuae in dioecesi tunc « frequentiores exstabunt, tuque constanti animo de tua Ecclesia curam « geres assiduam ». Hoc vaticinium, cuius eventus Iulia plene posthac vidit comprobari, duo magna Providentiae consilia complectitur, nempe Sodalitatis institutionem et veteris Ecclesiae restaurationem. At, quot labores, cruciatus, discrimina animum Iuliae occuparunt, ut divina decreta ad felicem exitum perducerentur!

Anno millesimo octingentesimo quinto, aetatis Famulae Dei undequinquagesimo, cum labores, vigiliae, austeritates vires Iuliae iamdudum enervavissent, et ultra plurimi dissensus ex cultu Barflorei reconstruendo procederent, bellum Iuliae a consanguineis, cum quibus vivebat, indictum est ob eius caritatem in pauperes nimis effusam. De his angustiis Deus tantummodo testis. Tum, campum laboribus patentiorem intuita, natale oppidum absque moerore relinquit, Deo promittens se numquam in avitam terram redituram, et Caesaroburgum petit, ubi, ad pedes provoluta presbyteri Aloisii Cabart, qui Deo potius quam sibi vivebat, animum ei patefacit, suum exponens consilium, nempe Societatem instituendi pro iuventute, Dei et laboris amore erudienda, et, veluti propitiationis hostiam sese offerendi ad egenos iuvandos omnesque, favente Deo, aerumnas a patria, si possibile foret, depellendas.

Hisce verbis auditis, Vir Dei: « Ubinam sunt – inquit – filiola in Christo « carissima, subsidia tua? » « Ea mihi divina Providentia suppeditabit ».

respondit Iulia, et suas manus ostendens: « En, Pater, laboris et pauperta-« tis opes! » Obstupens Sacerdos, ait: « Tu sane es illa fortis mulier, quam « mente teneo, assiduusque quaero: huc te Deus adducit: Sorores divinae « Providentiae iamdiu amisimus: pueri, divino verbo carentes, otio vacant, « nudi et famelici iacent: domum itaque pretio conducam et illico opus « aggrediemur, te duce, te magistra ». Et Iulia: « Patrocinante misericor-« diarum Matre ».

Absque mora, pretio locata domo, trecentae alumnae scholam repente celebrant, eodem spiritu, eodem studio, eodemque successu, quo olim eamdem in Barflorensi patria concives celebraverant, et in nova palaestra effulsere Iuliae sollertia, prudentia, humilitas ac ceterae virtutes, quibus quasi per manum ad perfectionis semitas adducebantur puellae instituendae.

Transacto biennio, die octava septembris, Iulia, una cum tribus ex Filiabus, coram eodem presbytero Aloisio Cabart, ab Ordinario dioeceseos delegato, sua perpetua religionis vota emisit et adscivit nomen, uti dicebat, mulieris quae multum dilexit Dominum, idest Mariae Magdalenae. Ita oritur parva Congregatio, canonice constituta et episcopali auctoritate erecta, cuius fundamenta sunt: plena, perfecta, absoluta obedientia; usque ad sacrificium labor; iugisque cura in pueris et puellis edocendis atque omnibus prece iuvandis. Brevi Caesaroburgi gratuitae augentur scholae et instituta laboris, tantaque fuerunt divitum subsidia ut in pauperes multa merces erogari posset; ipsâ verum Antistitâ, una cum Sororibus extrema voluntariae paupertatis experiente, nullo unquam occupatâ moerore.

Novis ad Magdalenam Filiabus accedentibus, parvus grex crescebat, sed, quoque pauperum, orphanorum viduarumque indigentium succrescente numero, omnia Sororibus necessaria erogabantur in eos, ideoque concives dicebant Dei Famulam et socias fame deficere. At invicta Mater, oculos ad Deum extollens, spem suam in divina Providentia collocans, ab incepto opere non recessit, quamvis ipse sacerdos Cabart consilium daret, ut, ne exinanitione perirent, socias dimitteret. Anno millesimo octingentesimo undecimo Congregatio Sororum a Providentia, quae tempore civilis furoris fuerat expulsa, restituta pace, pristinam sedem rursus repetere festinavit. Compellente itaque necessitate, novas suae caritatis institutiones, non sine dolore Magdalena relinquere coacta, Dei tantum ope innixa, paucas supellectiles super currum deponit, duas puellas egestate laborantes, quas christianam catechesim edocebat ut ad Sacram Synaxim exciperentur, veluti pretiosissimum thesaurum secum adducit et ad pagum vulgo *Octeville-l'Avenel* se confert. Hic, praeter scholae aulam, stupescentibus et gementibus Sororibus, nihil aliud pro domo servatur,

nisi quoddam stabulum ex quo pridie abductae fuerant pecudes. Tam humili casa laetari Magdalena visa est, et Sorori Mariae, munus oeconomae gerenti et gratulanti quod Antistita assequeretur optatum, respondit se revera maximo affici gaudio quod assimilari Infanti Iesu, in praesepio iacenti, digna habita fuisset. Incredibile dictu est, quot angustias humilis Christi ancilla eiusque sociae diu perpessae fuerint, pane vestibusque carentes; verum unico suffixae consilio, ut plurimas Deo animas lucrifacerent.

Idem presbyter Cabart Filias visurus accurrerat, lacrimas effundens pro tanta inopia, dum Antistita fatebatur, se, ita Dei voluntate expostulante, usque ad ultimum suae vitae terminum in tali stabulo commorari paratam esse. At Deus aliter disposuerat.

Sex post menses, die septima septembris, relicto pago *Octeville-l'Avenel*, parva Societas locum vulgo *Tamerville* petit, Valloniis proximam paroeciam, ubi Sorores eadem praestant, quae prius et ubique et semper praestiterant. In conducticio pagi coenobio collectis duodecim puellis orphanis, ex rerum venditione quas conficiebant alimenta ac vestes pro Sororibus comparabantur. In tanta rerum inopia acrior cito incubuit dolor: nam, transacto biennio, locatam domum herus vendit: quare Sorores, die S. Michaeli sacro, discedere urgentur et rursus absque loco et foco sunt. Magdalena, nullo prorsus vexata moerore, hilari vultu, uti olim Indiarum Apostolus, exclamat « Plura, Domine: cruces adde, vel ultra! ».

Itaque, parvum Virginis Mariae simulacrum suis ulnis sustentans, Vallonias cum Sororibus pergit in parvam domum ab ipso presbytero Cabart locatam, spe quidem freta, se antiquam *Tamerville* sedem non multo post revisuram. Sed, increscente inopia, idem Dei minister, quotidie languescentes Filias invisens, ita animo defecit, ut confiteri coactus fuerit, sibi impossibile esse alia sacrificia pro Filiabus a Misericordia explere, et tempus adesse, ut consilio renunciaret servandae Societatis, manifesto divinae Providentiae ope carentis. Petant igitur – erat eius sententia – Magdalena et Soror Maria Caesaroburgense hospitium, et aliae Sorores, nulla interposita mora, restituantur parentibus, vel ab aliis Sodalitatibus excipiantur. Animum non deiecit Antistita et respondens se, in Deo fidentem, numquam inceptum opus relicturam, ita sermonem absolvit: « Filiae meae « perennem mihi spoponderunt obedientiam: omnes egomet aequali amore « prosequor: qui mihi eas commisit et curam avium gerit, subsidia suppe« ditabit ut eas alimento reficiam; nullam igitur ex eis egomet derelin« quam ».

Interim pii homines e pago *Tamerville* una voce Magdalenam hortaqantur, ut eo aliquando rediret; verum parva Sodalitas, quae Valloniis

minus aerumnosam degebat vitam, hic per aliquod temporis spatium commorata est. Tandem, anno millesimo octingentesimo decimo quarto, cum suis pagum ***Tamerville*** repetens, angustam domum, immo quasi stabulum, Antistita conduxit in loco qui dicitur ***Hamel-au-Bon***, ubi Sorores non solum telis et filo operam dabant, sed hortum excolebant ut haberent quod comederent et quod Vallonias ad vendendum mitterent vel per se ferrent. Sic domestica res progrediebatur in melius. Plurimis collectis orphanis, princeps schola Magdalenae committitur; « apes – uti Episcopus Constan- « tiensis Sorores a Misericordia appellare suescebat – alveare suum remeant, « unde numquam erant egressurae ». Illico omnes paroeciae puellae ad Magdalenam accedunt, assiduoque labore subsidia Instituto suppeditant, quibus maius pro orphanis et pauperibus solamen habeatur.

Vertente autem anno millesimo octingentesimo vicesimo, ipse presbyter Cabart institit, ut duae Sorores ad pagum ***Tourlaville*** mitterentur, quae in sua parochia rudimenta christianae catechesis pueros edocerent et proximorum bono incumberent. Antistita, cum Sororum adesset penuria, nesciebat quomodo optatis satisfaceret, sed divini Spiritus lumen illico manifestum apparuit; quadam enim nocte, Magdalenae recumbenti visum est Sororem Euphrasiam, mox e vita abreptam, conspicere ita alloquentem: « Incipe, Mater dulcissima; petenti succurre ». Et Antistita: « Nulla Soror « est mihi, filiola dilectissima, ut postulantis vota expediam ». Eadem verba semper proferens, ter Soror Euphrasia apparuit; tandem Magdalena, manifestam Dei voluntatem experta, duas Sorores secum in pagum ***Tourlaville*** duxit, ubi dirutam et quassatam domum invenerunt. Haud multo post, Antistita tres Sorores oppido ***Fresville*** concessit habendas et brevi circa se crescens est intuita ovile.

Sed terminus laboriosae peregrinationi a divina Providentia constitutus, locus exstitit cui nomen abbatia S. Salvatoris ***le-Vicomte***. Vi Gallicae perturbationis, ingens aedificium est subversum: siqui potuere, se fugae dederunt: siqui restitere, interfecti sunt: templum profanatum ustumque: paullo post eversa aedes, una cum praedio quod circum erat, venalis fuit: at cito emptores ad vendendum compulsi sunt. Anno itaque millesimo octingentesimo trigesimo secundo, in mente revolvens praedium domumque emere et omnino carens pecunia, Magdalena in Deo tantum spem collocat, et, miraculo quodam, maxima argenti copia adveniente, potitur abbatia, quam cito ad pristinum restituit decorem, templi praesertim magnificentia, cultu, ordine et ornamentis.

Collegio et scholis institutis excipiuntur alumnae, quae, cibo vestibusque refectae, mirabili Antistitae caritati hymnum grati animi quotidie persolvunt. Iam sedes princeps Societatis Filiarum a Misericordia erat

constituta, cum, ex improviso, Deus Magdalenae novam parat procellam: die enim vicesima quinta novembris anno millesimo octingentesimo quadragesimo secundo, post agitatam ventis et turbine noctem, turris campanaria ex abrupto dehiscit; immenso fragore desiliunt muri, secum chorum et altaria trahentes. Fere omnes, dolore vexati, tantam ruinam arguunt significare ecclesiam iam non esse redintegrandam: una tantum animo non deficere visa est, Magdalena, Filiasque suas monebat ut aequo animo cruciatus tolerarent, meritum in humiliatione praemiumque in aerumnis exspectarent. Subinde vero, arcessita Sorore Placida, illi epistolam Reginae tradendam committit, quae illico deprecantis Antistitae in auxilium accurrit, magna missa subsidiorum copia ad templum restaurandum atque ornandum. Uti Magdalena praedixerat, numquam ad opus conficiendum defuit pecunia, adeo ut omnes quam citissime illud religionis et artis monumentum, piorum caritate restitutum, satagentibus Magdalena eiusque Filiabus, admirari potuerint.

Prophetico puellae verbo, de quo supra innuimus, adamussim exitus respondet: nam numerus Postulantium quotidie succrescit et Magdalena tandem proximum suae vitae finem adesse sentit et Filiabus praenunciat.

Adhuc tamen deerant perpetuae normae disciplinares Congregationis: itaque Antistita Constitutionibus et Regulis, iam in oppido *Tamerville* descriptis, opportunas additiones confecit. Sed Vicarius Generalis, presbyter Delamare, mandavit ut Sodalitas eisdem regeretur Regulis, quas Ioannes Baptista de la Salle, nunc inter Sanctos adscitus, iam constituerat. Libens Magdalena paruit et annum octogesimum secundum agens, obedientiae virtutem profitendi causa, a proposito sibi vitae regimine discedere non renuit: una cum Filiabus nova emisit vota, dum Regiis litteris recognita fuerat Filiarum a Misericordia Congregatio, et f. r. Gregorius decimus sextus, Praedecessor Noster, auctoritate sua et decreto exsistentiam confirmavit Sodalitatis, quae centum quinquaginta Filias plurimis iam locis recensebat, tantam Antistitam veneratione et obsequio circumdantes.

Ergo huic amantissimae Matri nihil reliquum erat nisi a laboribus requiescere et iustitiae corona praecingi.

Cum idem Vicarius Generalis ad invisendam Magdalenam se contulisset, pro se et Filiabus, Sacratissimo Cordi Iesu dicatis, illa benedictionem implorat, proximam aeternitatis vitam pandi animadvertens. Magna autem debilitate corporis laborans, miris cum pietatis signis, Magdalena, ad agonem supremum sustinendum expostulat ut Extrema Unctione confirmetur: quod cito factum est. Postridie vero, cunctis iam demortuam existimantibus, ad Oratorium, nullius freta auxilio, se contulit ut divino Missae Sacrificio interesset et Angelorum Pane sese reficeret.

Binis diebus post, Sacro Viatico restaurata, Horas canonicas tranquilla et caelesti quodam gaudio recitat atque, accepto libro, haec S. Bernardi verba digito signat et Filiabus ostendit: « Religiosus, labori minime vacans, « Religiosi nomine non est dignus ».

Circumdante Filiarum moerentium cohorte, Antistita, hilaris in vultu et plena tranquillitate gaudens, illis benedicit et pollicetur se earum usque memorem in caelis futuram. Eadem hora, qua Christus spiritum emisit, Magdalena, annos nonaginta peragens, die decima sexta mensis iulii, anni millesimi octingentesimi quadragesimi sexti, instar candidissimae columbae ad caelestia regna migravit, Sancta ab omnibus habita et tamquam apud Deum valida patrona conclamata. Et revera huius mulieris apostolicae sanctimoniae fama per nonaginta annos, ab ortu ad vitae occasum, apud concives, in asceterio Valloniensi, in discipularum domibus, apud ipsos inimicos, splendidissima apparuerat, plurimis supernaturalibus muneribus confirmata. Post obitum vero adeo ubique locorum increvit ut spe atque fiducia referti, opem Dei Famulae impetraturi, ad sepulcrum accurrerent cuiuscumque gradus et conditionis homines. Et mirabilis Dei manus, patrocinante Magdalena Postel, innumera prodigia patravit: ita pluries turbatis animis pacem ipsa restituit ac tranquillitatem, peccatores ad bonam frugem revocat, mulieri morbo prostratae valetudinem refert, nonnullos infirmos, turpissima lepra laborantes, sanat, atque innumera alia id genus patrat.

Succrescente in dies huius famae fulgore ob praeclariora tantae Dei Famulae prodigia, Causa Beatificationis apud Sacrorum Rituum Congregationem agitari coepta est et per Decretum f. r. Leonis Papae decimitertii, Praedecessoris etiam Nostri, pridie Kalendas Iunias anno millesimo nongentesimo tertio, sancito heroico gradu virtutum, non multo post, suscepta de miraculis quaestione, tria inter innumera ex his selecta fuere, idest mirae sanationes puellae Constantiae Denneboy Leterrier a deformatione congenita membrorum, Sororis Hortensiae Desquesne a phthysi hereditaria (quae sanationes in ipsa Abbatia S. Salvatoris *le-Vicomte* contigerunt), et puellae Iuliae Ladron ab eczemate impetiginoso capillitio.

Quae tria miracula, post severissimum medicorum iudicium, vera et authentica declarata fuerunt, et Dominica nona post Pentecosten, anno millesimo nongentesimo septimo f. r. Pius Papa Decimus, Praedecessor quoque Noster, sanxit solemni decreto: « Constare de hisce tribus proposi- « tis miraculis. » Unum supererat, utrum nempe « tuto » decerni possent Beatorum caelitum honores Venerabili Dei Famulae Mariae Magdalenae Postel: cui dubio venerabiles fratres S. R. E. Cardinales eidem Congregationi Sacrorum Rituum praepositi responderunt: Affirmative. Dilato su-

premo Summi Pontificis iudicio ad diem octavam decembris eiusdem anni, tandem solemniter pronuntiatum est: « Tuto procedi posse ad solemnem Venerabilis Servae Dei Mariae Magdalenae Postel Beatificationem ».

Itaque die decimaseptima mensis maii, anno millesimo nongentesimo octavo, maxima Instituti Sororum Scholarum Christianarum a Misericordia laetitia, solemnes Beatificationis ritus in Vaticana Aede, magnifico apparatu frequentique adstante populo, celebrati sunt.

Non heic vero prodigiorum exstat finis Beatae Mariae Magdalenae Postel, quae, devoto animo a christifidelibus invocata, per famam sanctitatis suae, aperte indicat manum Domini, mirabilem in Sanctis suis, minime esse abbreviatam, summoque adhuc auxilio expostulantium vota explere.

Quare f. r. Benedictus XV Praedecessor Noster Commissionem reassumptionis causae sua manu signavit, et, instructis super assertis duobus novis miraculis iudicialibus tabulis ad Beatae Antistitae Canonizationem assequendam, illa Apostolicae Sedi proposita sunt.

Primum itaque prodigium ita contigit. Maria Magdalena Balley, ex oppido *Carentan*, quae a nativitate optima floruit sanitate, quinque annos agens, scilicet mense novembri anni millesimi nongentesimi quinti, correpta fuit gutturis morbo, quem paucis diebus medicus curavit. Eodem ferme tempore puellae sinister oculus erubuit et palpebrae tumefactae sunt, ita ut lucis vim Maria minime sustineret. Ab eodem medico omnis salutaris artis remedia adhibita fuere, sed frustra; morbus enim de die in diem ingravescebat. Ad Doctorem, valde peritum in arte oculos medendi, puella adducta est a matre et eius examini ter subiecta. Doctoris medicamina nullius utilitatis puellae fuerunt, et cum morbus longius procederet, eius insanabilitas posita est extra aleam dubitationis: agebatur enim de « cheratite ulcerosa », ob quam puella vim visivam in oculo sinistro perdiderat, succrescentibus quotidie doloribus. Omni sanationis spe deposita, mater et filia, quae in Abbatia S. Salvatoris *le-Vicomte* excepta fuerat ut alicui manuum labori incumberet causa sibi vitae subsidia comparandi, novendiales preces in honorem Beatae Mariae Magdalenae Postel fundere constituerunt. Quibus expletis die decima martii, anno millesimo nongentesimo decimo quinto, puella subito sanata evasit, eiusque sanationem perfectam et constantem medici unanimi sententia confirmarunt.

Alterum miraculum respicit puellam Armandam Tiphaigne, quae a primis annis sat firma valetudine fruebatur, licet eius calvariae culmen mollius quam in ceteris pueris appareret. Tertio vero aetatis anno expleto, indicia certa habita sunt, quibus statui potuerat puellam gravi revera morbo laborare: nam eius caput mollem quoque tactum reformidabat. Progressu temporis ingravescente morbo a parentibus adducta est ad medi-

cos, qui aperto edixerunt agi de « hernia meningis ac liquoris encephalici « (hydromeningoceles) sub fontanella, quae dicitur, in posteriore occipi- « tis parte »; ideoque haud possibilem esse sanationem per humana remedia. Rebus sic stantibus, iuxta consilium cuiusdam Sororis Abbatiae S. Salvatoris *le-Vicomte*, quae Armandae parentibus reliquiam Beatae Mariae Magdalenae Postel dederat ut ea ad sanationem puellae uterentur, per novendiales preces fidenti animo est invocata Beata, qua intercedente, impetrata sanatio obtenta est subita atque perfecta.

Itaque, binis praehabitis Congregationis Sacrorum Rituum comitiis, in quibus supradicta miracula solertissimo examini sunt subiecta, die quarta decembris anni millesimi nongentesimi vigesimi tertii coram Nobis sequens dubium discutiendum a venerabili fratre Antonio S. R. E. Cardinali Vico, Causae Relatore, propositum fuit: « An et de quibus miraculis « constet, post indultam a Sede Apostolica Beatae Mariae Magdalenae Postel « venerationem, in casu et ad effectum de quo agitur? » Venerabiles fratres S. R. E. Cardinales et dilecti filii Patres Consultores suas, quisque ex ordine, pandiderunt sententias, quas Nos, intento quamvis ac laeto animo prosecuti, Nostrum iudicium differre duximus, maiorem divini luminis copiam enixe imploraturi.

Quare auspicatissima Dominica die, qua tres Sapientes Deum Puerum adoratum perrexerunt, solemniter ediximus: « Constare de utroque pro- « posito miraculo, de primo nempe instantaneae perfectaeque sanationis « puellae Mariae Magdalenae Balley ab ulcerosa et decem per annos reci- « diva cheratite, sublato quoque leucomate, quod antea fuerat obortum; « deque altero instantaneae perfectaeque sanationis Armandae Tiphaigne « ab encephalocele seu, ut vocant, cerebri hernia »; quod decretum publici iuris fieri mandavimus octavo Idus ianuarii, anno millesimo nongentesimo vigesimo quarto.

Ad operis coronam dubium discutiendum supererat: « An, stante appro- « batione duorum miraculorum, post indultam ab Apostolica Sede eidem « Beatae Mariae Magdalenae Postel venerationem, tuto procedi posset « ad solemnem ipsius Canonizationem ». Et in generalibus comitiis, die decima octava mensis martii anni millesimi nongentesimi vigesimi quarti, coram Nobis habitis, omnes qui convenerant, tum S. R. Ecclesiae Cardinales, tum Patres Consultores « tuto » procedi posse unanimiter respondendum censuerunt. Tam grave iudicium suprema Nostra Apostolica auctoritate claudere distulimus, et tantum solemnissima die Pentecostes eiusdem anni solemniter ediximus: « Tuto procedi posse ad solemnem Beatae Mariae Magdalenae Postel Canonizationem ».

His praemissis et constitutis iussimus ut decretum hoc publici iuris

fieret et in solemnissima canonizationis caeremonia cuncta servarentur quae ab Antecessoribus Nostris ad celebritatem eius et decus sapienter sunt praescripta. Primum igitur S. R. E. Cardinales die secunda mensis aprilis huius anni in Consistorio advocavimus sententiam suam Nobis prolaturos; qui, dilecto filio Francisco Pacelli, Consistorialis Aulae Advocato, de gestis Beatae Mariae Magdalenae Postel dicente, audito, Nos, uno ore, ad huius causae legitimam definitionem cohortati sunt. Insuper mandavimus ut per Litteras S. Congregationis Consistorialis non modo viciniores Episcopi, sed etiam remotissimi de tanta solemnitate admonerentur, quo, si facultas esset, sententiam et ipsi proferrent atque adstarent.

Ex propinquis et dissitis regionibus non pauci cum venissent, habita causae debita cognitione, tum ex illis quae eo usque gesta fuerant, praesertim in Consistorio publico, coram Nobis habito, tum ex actis Sacrorum Rituum Congregationis, quorum exemplar singulis traditum est, in Consistorio semipublico die vigesima secunda aprilis coram Nobis pariter habito, in eamdem, in quam dilecti filii Nostri S. R. E. Cardinales, sententiam, iverunt; cuius rei instrumenta publica a dilectis filiis Sedis Apostolicae Notariis confecta, in tabularium Sacrorum Rituum Congregationis delata sunt.

Solemni igitur Canonizationi celebrandae hanc diem vigesimam quartam mensis maii praefinivimus et interea a christifidelibus vehementer ferventes preces postulavimus, praesertim in sacris Aedibus in quibus Sacrosanctum Sacramentum publice adoratur, ut et ipsi ex tanta caeremonia uberiores fructus perciperent, Nobisque in tam gravi officii Nostri munere Spiritus Sanctus benigne adesset.

Quum haec dies statuta advenerit, tum saecularis, tum regularis Cleri Ordines, Curiae Romanae Praesules et Officiales, et qui in Urbe aderant dilecti filii Nostri S. R. E. Cardinales et venerabiles fratres Patriarchae, Primates, Archiepiscopi, Episcopi et Abbates in Vaticanam Basilicam, magnifico cultu ornatam, convenerunt: Nosque, iis omnibus solemni supplicatione praeeuntibus, eamdem ingressi sumus.

Tunc vero dilectus filius Noster Antonius S. R. E. Cardinalis Vico, Sacrorum Rituum Congregationi Praefectus et huic Canonizationi procurandae Praepositus, perorante dilecto filio Vincentio Sacconi, Consistorialis Aulae Advocato, vota Nobis et preces detulit sacrorum Antistitum ut Beatam Mariam Magdalenam Postel in Sanctorum numerum referremus. Id cum iterum tertioque iidem Cardinalis Antonius Vico et Nostrae Consistorialis Aulae Advocatus instantius et instantissime egissent, Nos, caelesti lumine ferventer implorato, « ad honorem Sanctae et Individuae « Trinitatis, ad catholicae fidei incrementum et decus, auctoritate Domini

« Nostri Iesu Christi, Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, « matura deliberatione, et voto dilectorum filiorum Nostrorum S. R. E. « Cardinalium, necnon Patriarcharum, Primatum, Archiepiscoporum et « Episcoporum consilio, praedictam Beatam Mariam Magdalenam Postel, « Fundatricem Instituti Sororum Scholarum Christianarum a Misericordia, « Sanctam esse ediximus ».

Memoriam porro Sanctae Mariae Magdalenae Postel, quotannis die decima septima mensis iulii recolendam, in Martyrologio Romano notari mandavimus. Denique, ob tantum beneficium, gratias omnium bonorum largitori Deo ex animo egimus et solemne Sacrum litavimus ac postremo cunctis adstantibus plenariam peccatorum indulgentiam amantissime impertiti sumus.

Vos omnes, christifideles in Basilica Vaticana coadunati hodie Nobiscum ferventes preces extulistis ad novensiles Sanctas, quas eadem ardens caritas erga Iesum et pueros Eius, similes reddidit. Ex toto autem orbe Ecclesia militans, laetitia perfusa ex hac sanctitatis declaratione, hodie protectionem harum Virginum invocat, quae, Deo dicatae, in suis aedibus mira coram Eo peregerunt et mysticam familiam constituerunt, cui traditum est earum caritatem perennem reddere et per dissitas civitates et Nationes diffundere.

Sit exemplum Sanctarum Mariae Magdalenae Postel et Magdalenae Sophiae Barat prae oculis christianorum parentum, ut ipsi videant curam habendam in filiorum institutione; catechesim eos doceant; amorem in Deum et proximos in eis excitent, atque odium erga otium et vitia; ut sint vere Christi sectatores et suis concivibus se utiles reddant. Sit harum Sanctarum vita quotidie coram eis qui institutioni puerorum praesunt, ut sciant, quam necessarium sit etiam civiles disciplinas in christiana catechesi fundari, quo discipuli optimi cives fiant.

Vita actuosa harum Virginum nos omnes doceat, quibus sensibus vita nostra sit dirigenda, quantum Deo pergrata exstent ardens in Eum et erga proximum amor atque odium in vitia et otium. Sanctas ita Mariam Magdalenam Postel et Magdalenam Sophiam Barat imitatione prosequentes possimus, Eis intercedentibus, vitam aeternam assequi, et perpetua frui beatitate.

Omnia praedicta certa scientia et Apostolicae potestatis plenitudine confirmamus, roboramus atque iterum statuimus, decernimus, universaeque Catholicae Ecclesiae denunciamus; mandantes ut harum Litterarum transsumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii publici subscriptis ac sigillo viri in ecclesiastica dignitate constituti munitis, eadem prorsus fides habeatur, quae hisce Nostris Litteris haberetur, si originaliter exhibitae vel ostensae forent.

Nemini ergo has Litteras Nostras definitionis, decreti, mandati et voluntatis infringere, vel eis contraire liceat. Si quis vero, temerario ausu, hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac sanctorum Petri et Pauli Apostolorum Eius se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo quinto, die vigesima quarta mensis maii, Pontificatus Nostri anno quarto.

✠ Ego PIUS, Catholicae Ecclesiae Episcopus.

✠ Ego CAIETANUS Episcopus Sabinensis Cardinalis DE LAI.
✠ Ego ANTONIUS Episcopus Portuensis et S. Rufinae Cardinalis VICO.
✠ Ego IANUARIUS Episcopus Albanensis Cardinalis GRANITO PIGNATELLI DI BELMONTE.
✠ Ego BASILIUS Episcopus Veliternus Cardinalis POMPILJ.
✠ Ego IOANNES Episcopus Tusculanus Cardinalis CAGLIERO.

✠ Ego RAPHAEL tituli S. Praxedis Presbyter Cardinalis MERRY DEL VAL.
✠ Ego DESIDERATUS tituli S. Petri ad vincula Presbyter Cardinalis MERCIER.
✠ Ego IOSEPH tituli SS. Ioannis et Pauli Presbyter Cardinalis FRANCICA-NAVA DI BONTIFÉ.
✠ Ego PETRUS tituli S. Laurentii in Lucina Presbyter Cardinalis GASPARRI, a Secretis Status.
✠ Ego FRANCISCUS tituli S. Pudentianae Presbyter Cardinalis BOURNE.
✠ Ego GULIELMUS tituli S. Crucis in Hierusalem Presbyter Cardinalis VAN ROSSUM.
✠ Ego MICHAEL tituli S. Eustachii Presbyter Cardinalis LEGA.
✠ Ego AIDANUS tituli S. Mariae in Porticu Presbyter Cardinalis GASQUET
✠ Ego fr. ANDREAS tituli Ss. Cosmae et Damiani Presbyter Cardinalis FRUEHWIRTH, Maior Poenitentiarius.

✠ Ego RAPHAEL tituli S. Hieronymi Illyricorum Presbyter Cardinalis SCAPINELLI DI LEGUIGNO.

✠ Ego VICTORIUS AMADEUS tituli S. Priscae Presbyter Card. RANUZZI DE BIANCHI.

✠ Ego FRANCISCUS tituli S. Marcelli Presbyter Cardinalis RAGONESI.

✠ Ego MICHAEL tituli S. Anastasiae Presbyter Cardinalis DE FAULHABER

✠ Ego DIONYSIUS tituli SS. Nerei et Achillei Presbyter Cardinalis DOUGHERTY.

✠ Ego FRANCISCUS tituli S. Sabinae Presbyter Cardinalis VIDAL Y BARRAQUER.

✠ Ego CAROLUS IOSEPH tituli SS. Quattuor Coronatorum Presbyter Cardinalis SCHULTE.

✠ Ego IOANNES tituli S. Susannae Presbyter Cardinalis BONZANO.

✠ Ego ALEXIUS tituli S. Mariae de Victoria Presbyter Cardinalis CHAROST.

✠ Ego CAIETANUS Sanctae Agathae Protodiaconus Cardinalis BISLETI.

✠ Ego LUDOVICUS S. Mariae in Via Lata Diaconus Cardinalis BILLOT.

✠ Ego CAMILLUS S. Mariae Scalaris Diaconus Cardinalis LAURENTI.

✠ Ego IOSEPH S. Nicolai in Carcere Tulliano Diaconus Cardinalis MORI.

✠ Ego FRANCISCUS S. Caesarii in Palatio Diaconus Cardinalis EHRLE.

✠ Ego ALOISIUS S. Georgii ad Velabrum Diaconus Cardinalis SINCERO.

✠ Ego AURELIUS S. Angeli in Foro Piscario Diaconus Cardinalis GALLI.

O. CARD. CAGIANO
S. R. E. Cancellarius.

✠ A. CARD. VICO
Ep. Portuen. et S. Rufinae, S. R. C. Praefectus.

Ioseph Wilpert, *Decanus Coll. Prot. Apost.*
Ioannes Zani-Caprelli, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi.

Reg. in Canc. vol. XXXI, n. 17.

II

BEATA MAGDALENA SOPHIA BARAT, FUNDATRIX SOCIETATIS SORORUM A SACRO CORDE IESU, SANCTORUM FASTIS ADSCRIBITUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Christianae Religionis fundamentum est caritas. Cuius rei veritas ab ipsa humani generis redemptione elucet. Mirabile namque documentum in ipsa habemus infiniti amoris Dei in hominem: « Sic enim Deus dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret ». [1] Atque ipse Redemptor affirmavit Se in mundum venisse ad excitandum amorem hominum erga Deum et proximum: « Ignem veni mittere in terram et quid volo nisi ut accendatur? ». [2] Ex hoc autem amore, tamquam e purissimo fonte, manat cultus Sacratissimi Cordis Iesu, qui, iam a Sancta Margarita Maria Alacoque excitatus, latius per orbem propagatus est per Beatam Magdalenam Sophiam Barat, quae totam vitam insumpsit ut christifidelium animos eodem, quo ipsamet exardebat, amore erga divinum Cor verbis et operibus inflammaret.

Civilis furoris incendiis per Galliam flagrantibus, anno millesimo septingentesimo septuagesimo nono, die decima tertia mensis decembris, Ioviniaci (vulgo *Joigny*), in parvo oppido dioeceseos Senonensis, in Burgundia, ortum duxit Beata Magdalena Sophia Barat, humiles quidem genere, sed pietate claros nacta parentes, quibus nomen Iacobus et Magdalena Faufè, eodemque die, in paroecia S. Tebaldi, sacris baptismatis aquis regenerata. Recte omnes in dubium revocabant, illam vix ortam cito vita functuram, ex eo quod eius mater, vicinioris domus incendio perterrita, filiolam praematuro partu in lucem edidisset. Quo factum est, ut infirmam valetudinem puella a natura fuerit sortita; nihilominus eius nativitas futurum amoris ignem portendere est visa, quo et erga Cor Iesu postea flagravit et, animarum saluti praeclare consulens, quamplurimos errantes Deo lucrifecit. De tenella Magdalenae aetate id patet: ex gracilis corporis habitu tantam voluntatis vim manasse tantumque affectuum vigo-

[1] Ioann., III, 16.
[2] Luc., XII, 49.

rem, ut aliquid extraordinarii iam tum illa ostendere visa fuerit. Sex menses vix nata, uti postea Sororibus enarrare solebat, rationis usum adepta, omnia recte intelligere poterat, quae circa se fiebant ac dicebantur, et incendii narratio, quod nativitatis praematurae causa exstitit, adeo puellae memoriae adhaesit, ut ea, prima verba proferens, interroganti, quinam eius parentes fuerint, puerili gratia et gravi quodam modo, se ex igne prodiisse responderit. Procerto, supernaturali lumine illustrata, futurae sortis et muneris praesaga, de illo loquebatur igne, quo homines, uti iam Christus Redemptor, ad mutuum amorem et concordiam revocare cupiebat.

Curis parentum, praesertim matris, quae trium filiorum animas ardenti in Deum amore, cordis rectitudine et bonitate in dies alebat, puella adamussim respondens, quam citissime documenta virtutum accepta, speciali characteris firmitate expressit, nec non moribus ad modestiam compositis, preces ex animo frequenter Deo effundens, pietatis excolendae causa.

Nondum quinquennis virginitatem Deo vovere constituit et vitam religiosam amplecti, quin ipsa nec monasteria nec moniales unquam vidisset, uti postea coenobii sodalibus iterare solebat. Et ad rem fatebatur, se ad hoc pervenisse consilium, cum a quodam sacerdote audisset, duas moniales, rabie compulsas, inter se olim clamosa dictasse iurgia; quam indignam agendi rationem Magdalena Sophia hisce verbis est detestata: « In huiusmodi claustro monialem vitam ego numquam amplectar ».

Eximiis animi dotibus et imprimis alacri ingenio et constanti memoria a natura Magdalena instructa, christianam doctrinam absque ullo negotio didicerat, et cum instanter petiisset ut ad sacram Synaxim admitteretur, severo examini de christiana catechesi a paroeciae vicario subiecta, post nonnullas difficultates, ex aetatis defectu procedentes, demum victrix Sophia, decennis adhuc, ad Altaris Sacramentum est excepta.

In huiusce animulae sacrario, quid in solemni primae cum Deo coniunctionis die evenerit, nos latet; attamen talis mutui amoris effusio intercedere debuit, ut procerto quidem habeatur inter creaturam et Creatorem, nexum illum caritatis fuisse vinctum, qui perenni vita in caelis arctissime nectitur.

Eucharistico pane refecta, Aloisii, fratris amantissimi, hortatu et ductu ad solidiorem pietatem mores composuit. Hic, facunda doctrina et integritate morum praestans, cum agnovisset, Magdalenam sororem dulcissimam uberrimis gratiae charismatibus et plurimis naturae donis esse ditatam, nulli pepercit studio, ut eam, nimis ad puerilia ioca inclinatam, ob indolis vivacitatem, ab ipsis retraheret et virtutibus parandis litterisque addiscendis institueret.

Itaque, assentientibus parentibus, sorori vitae regulam imposuit, qua maximam diei partem studio litterarum et scientiarum puella severissime cogebatur incumbere. Haec vitae methodus, solummodo a fratris amore originem ducens, cito nimis rigida visa est matri, quae Aloisium filium est hortata, ut rigorem temperaret. De qua tamen austeritate numquam Sophia conquesta est, immo fratrem suum maiore semper amore prosequens, ei grati animi sensus multiplici modo ostendere quotidie studuit.

Brevi temporis spatio, litteris graecis et latinis, addita hispanici et italici sermonis notitia, profecit ac tam prompte et expedite latina lingua utebatur, ut maximam admirationem in eisdem sacerdotibus excitaret, quibuscum postea assidue, muneris sui causa, de plurimis negotiis latine disseruit.

Ad quartum decimum aetatis annum pervenerat Magdalena et, ad instar Infantis Iesu, in domestica aede abscondita, aetate, scientia gratiaque proficiebat; cum, ex inopinato, caelum eius vitae serenum aspera tempestas tenebris obduxit. Furor et caedes ubique in universa Gallia, anno millesimo septingentesimo nonagesimo tertio, exarsere et omnia ruinis obruta iacuerunt. Sacerdotibus repente fuit impositum, ut *Constitutioni civili Cleri* fidem iurando testarentur; qua re Gallica Ecclesia iniquo arbitrio subripiebatur ab immediata Sanctae Sedis auctoritate.

Aloisius, Magdalenae frater suavissimus, cum in eo esset, ut sacerdotio initiaretur, instantiis parentum obsequens, rei gravitatem ignorantium, iuramentum coram civilibus potestatibus praestitit; verum cum cito animadvertisset, se in gurgitem profundum fuisse elapsum, ut immediatam a fel. rec. Pio VI Praedecessore Nostro illatam excommunicationem effugeret, ipso facto eiuravit. At, increpante in dies cruento terrore contra sacrorum cultores, Aloisius Lutetiam Parisiorum perrexit, ut inibi obscuram degeret vitam et impiorum hominum conatus everteret. Qua spe decepta, coniectus in vincula fuit, e quibus nulli discedere datum erat, nisi patibulum ascendendi causa.

Quis acerbum matris et Sophiae cruciatum ob tantum filii et fratris amantissimi infortunium, verbis exprimere poterit? Cuinam erit curae turbatos animos ac pacem restituere? Assidua solummodo precum effusio ad Deum, qui suis filiis in aerumnis solatium praebet. Et sane enixe ambae divinam implorabant opem, et Magdalena insuper filiales sollicitudines adaugebat ut mater, cibum doloris causa recusans et penitus rationis lumen amissura, a tanto moerore retraheretur. Nec mora: pio onim ministro Deus in auxilium occurrit; saevus Robespierre, qui Galliam diuturno tempore crudeli oppresserat tyrannide, ab imperio est

deiectus; quo factum est ut capitis damnatorum captivitati finis imponeretur.

Mense februario anni millesimi septingentesimi nonagesimi quinti Aloisius frater, in patriam reversus, prae oculis habuit Magdalenam a paterna domo dimovere et eam ad divina consilia, quaecumque futura forent, perficienda disponere. Obstiterunt parentes; solus Lutetiam Parisiorum rursus petiit Aloisius, ibique occulte sacerdotio initiatus, quamplurimas sorori coepit inscribere epistolas, quibus eam ad virtutes et ad sui abnegationem comparandam hortabatur. Ioviniacum denuo reversus, obtinuit, ut Magdalena generoso animo familiam relinqueret et studia alacriter in Parisiensi civitate prosequeretur.

Sub annum aetatis vicesimum philosophiae et rerum sacrarum studio animum adolescentula adiecit, duce et magistro Aloisio, a quo in eadem domo duae vel tres puellae, se Deo vovendi cupidae, lectiones quotidie audiebant, mentem doctrinae pabulis enutriendo et solida pietate animam roborando.

In hac studii, laboris, et orationis palaestra, quantum pia adolescentula progressa fuerit, eventu est patefactum. Pluries enim fratri suo pientissimo, quem confessarium elegerat, notum fecit, se totam Deo obligare voto vehementer cupere, ut viam percurreret, quae ad perfectionis apices adducit; quamobrem mundi caduca et fallacia magis magisque despiciens, asperum vitae genus est aggressa, flagellis, aculeis, ieiuniis et vigiliis corpus iam debilitate laborans per singulos fere dies torquendo.

Interiorem vitam, cuius delicias delibaverat, maximo prosequens amore, inter Carmeli poenitentes filias se recipere cogitavit, ut Iesu Crucifixo sacrificii perennis rigidioribus vinculis se obstringere valeret. Verum hoc evangelicum sinapis granum, dirigente Deo, magnam succrescere in arborem necesse erat, ut Sacratissimi Cordis Iesu amor ille dilataretur, sine quo fundamenta religionis et humanitatis illico dilabuntur. Et praecipua laus est Magdalenae tribuenda, quod cultum Sacro huic Cordi debitum et S. Margaritae Alacoque divinitus patefactum, illa omnibus aetatis suae viribus, latius, ut infra patebit, diffuderit.

Dum adhuc in parva Parisiensi aede, veluti in templo, in adornando vitam virtutibus, Magdalena morabatur, vir spectatissimus, cui nomen Iosephus Varin ex inclyta Societate Iesu, munere pietatis magistri fungens, consilia sequutus R. Patris De Tournely, sacerdotis sanctitate praeclari, e vivis erepti triginta vix annos agentis, novam mulierum Congregationem excogitaverat, quae ad puellarum institutionem, praesertim honestioris loci, se totam manciparet. Industrii hominis concepto operi obvius occurrit Deus, sinens, ut ille cum Magdalenae fratre amicitiam iniret; pariter-

que adolescentulae virtutes et dona perciperet. Brevi R. P. Varin sibi Sophiam adiutricem et sociam a Deo concessam esse sensit et illico in ea clare conspexit divinum instrumentum Congregationis instituendae, quae, nomine Cordis Iesu adscito, posset, ob puellarum apostolatum ad cultum propagandum, infirmam societatem, iam philosophorum vesana doctrina defessam, ad civilium et christianarum virtutum semitam reportare.

Haerebat adhuc Sophia, utrum Carmelitarum Instituto nomen daret, an Missionum apostolico ministerio, quarum zelo, toto vitae suae tempore, aestuavit; tandem Dei voluntatem est amplexa, cessit fratris sui et Patris Varin consiliis atque suae submissionis, uti olim Nazarena Virgo, verbum protulit, in eo tantum fidem collocans, qui debilium vis et infirmorum solatium appellatur.

Itaque Magdalena primus angularis lapis Societatis efficitur, magno cum animi gaudio Aloisii fratris et R. P. Varin, qui cito sentiunt illius sententiam tempestivos fructus daturam; cum enim studiorum et religiosae vitae tribus vel quattuor sodalibus Sophiae mens patefacta est, ardentissime eius exemplum ac vestigia illae sequi exoptarunt. Vertente anno 1800, in privato sacello, ante simulacrum B. M. Virginis Iesum Infantem complexus excipientis, sese omnes S. Cordi Iesu primitus devoverunt, cuius diei faustissima memoria quinquaginta post annos, maxima laetitia ab universa Sororum Societate celebrata fuit.

Succrescente puellarum numero nimis parva Parisiensis domus visa est eiusque domicilium usquam mutare oportuit, eo magis quod tranquillitas, duce primo Napoleone, omni Galliae sensim restituebatur. Eam opportunitatem nactus, R. P. Varin sedem Societatis a S. Corde Ambianum transvexit; verum, antequam Magdalena ad eam civitatem pergeret, domum paternam una cum fratre suo repetit, parentum benedictionem impetratura.

Paullo post, ipsa et primae domus sodales Ambianum accedunt, statimque aliis adolescentulis adiunctis, duce quadam pientissima muliere, excipiuntur in Instituto, ubi memoratus R. P. Varin primaeva Societatis fundamina, uti erat in votis, denique ponit.

Quo in exoptato hospitio, Magdalena, caelestium rerum meditationi et virtutum exercitio impensius vacans, non solum humiliora officia obibat, sed puellas ex infima plebe laeto cum animo erudiebat.

Maximae vero exortae illico sunt difficultates, tam ex miserrimis rei familiaris conditionibus, quam ex aspera indole Antistitae, prorsus ad religiosam vitam proclivis. De die in diem domesticis negotiis in peius ruentibus, R. P. Varin congruum remedium afferre festinavit, et cum in Magda-

lenam, iam omnium virtutum documenta praestantem, singulae Sorores animum et vota converterent, ille, quodam utens effugio, eam domus Antistitam renunciavit, quamvis ceteris sodalibus iuniorem; agebat enim adolescentula vigesimum primum aetatis annum..

Magdalena Sophia mente volvens illa Christi verba: «Discite a me, quia mitis sum et humilis corde », utpote quae humilitatis virtute prae ceteris semper excelluerat, vix ad Antistitae munus se designatam esse percepit, in genua coram sodalibus, effuso fletu, procumbens, se gravi ponderi obeundo imparem declaravit ac instanter petiit, ut alia quaelibet ex Sororibus tali praeficeretur officio. At incassum; Sociarum et R. P. Varin voluntatem expugnare omnino non potuit, et ex huiusmodi electione parum abfuit, quin vitam prae dolore amitteret; attamen, licet invita, arduum munus ex obedientia suscepit.

Tam egregie composito primo Filiarum a S. Corde Iesu nucleo, Magdalena seipsam filiali fiducia in difficillimo suo officio adimplendo, Deo committens, materna caritate operam dedit, ut inceptum opus a Deo sancitum absque ullo negotio procederet. Noscens autem eos, qui in auctoritate sunt constituti, virtutibus omnibus praeditos esse debere, se ad pietatis officia inflammato studio contulit, regularis observantiae exemplum suis monialibus in seipsa exhibens; omnemque adhibuit curam ut Sorores humilitatem, virtutum omnium fundamentum, amplecterentur. Et haec humilitas non tam ei familiaris quam ingenita apparuit, et ita dulcissima Mater loquebatur, ita se gerebat, ut potius quam Fundatrix infima ex Monialibus videretur.

Quamobrem vehementioris erga eam amoris sensus in Sororibus succensi fuere et omnes libenti animo Antistitae illam praestiterunt obedientiam, quam suis insignibus virtutibus ipsa suavissimam et facillimam reddebat.

Principi domui, quae in civitate Ambianensi suos uberrimos fructus iam referebat, mox, piissimi suasoris Iosephi Varin curis et consiliis, altera addita fuit in monasterio, quod ad Gratianopolim positum, Sanctae Mariae ab Alto dicebant, a quo, ob gallicam civilem perturbationem, expulsae fuerant moniales et monasterium in carcerem mutatum.

Interim Pia Societas, humili exorta origine, sensim mirum in modum efflorescebat et, pervulgata fama, variis in locis plurimae augebantur domus, quae ad Iesu Cordis honorem et gloriam dilatandam atque ad puellarum institutionem alendam se dicabant; hinc Sorores undique desiderabantur ab universo Episcoporum coetu: ex quibus argui potest, parvam hanc Societatem a Deo copiosis gratiae benedictionibus fuisse cumulatam, adeo ut, anno millesimo octingentesimo quadragesimo, iam quadraginta

domus numerarentur, in quibus excipiebantur innumerae mulieres Christi amorem sitientes et christianae puellarum institutioni praeclare vacantes. Verum Societas, cuius negotia in dies congerebantur, ea indigebat moderatrice generali quae universas undique sparsas domos unico caritatis vinculo obstrictas teneret. Una voce et consensu, Magdalenam Sophiam, quam Sorores omnes filiali amore prosequebantur, utpote probitate, prudentia et consilio insignem, etsi invitam et reluctantem ad Generalis Moderatricis munus explendum, universae Societati praefecerunt Antistitam; quae in divina acquiescens voluntate, per sexaginta fere annos, pondus pergrave aequa mente ita sustinuit, ut omnium amorem et aestimationem sibi semper conciliaverit. Maximum et arduum opus Magdalena suscepit, cum coenobia sua condere instituit; ignota sibi non erant instantia pericula et mala ob temporum nequitiam perferenda. Humilis tamen Foemina, nec generis claritate, nec familiaris rei copia insignis, immo omni ope destituta, ea sola peregit, quae potentem locupletemque requirunt virum opusque inceptum, numquam obstaculis detenta, alacriter ac fortiter prosequuta, feliciter perficere sategit.

Antequam ingentes numero domos inviseret, princeps Magdalenae fuit cura, ut Constitutiones ac Regulae, in quarum elaboratione prudentissimi R. P. Iosephi Varin consiliis est adiuta, rec. me. Leoni XII Antecessori Nostro subiicerentur, qui Apostolica auctoritate eas ratas habuit et approbavit. Tantum haec res solatium attulit Moderatricis animo, ut ea accepti beneficii numquam fuerit oblita diuturno vitae tempore.

Has Instituti leges perfectissime a Sororibus servari cupiebat, utpote quae illius erga Cor Iesu Sacratissimum amoris secretum celabant, a quo tantum corruptae hominum societatis salus est exspectanda. Et re vera, cum ad dissitas Americae regiones Sorores mittere licuit, hoc praecipue iis commendare studuit, ut cultus erga Cor Iesu ubique propagaretur. Nec satis. Maximam semper in se referens prudentiam et agnoscens grave periculum, quod religiosis familiis in Gallia tunc ingruebat, earum incolumitati consulendi causa, effecit ut regendae Sodalitati leges a civili potestate recognoscerentur. Quod factum est a Galliarum Imperatorum Napoleone I, qui eas approbavit sub titulo: « Dames de l'instruction chrétienne ». Vix hac habita approbatione, dolosus humani generis inimicus magnam contra Societatem tempestatem excitavit. Etenim, in Ambianensi domo, quidam sacerdos qui multos per annos conscientiae moderatoris officio fuerat perfunctus, vesana ambitione elatus, aliena consilia nihili ducens, Fundatoris titulum ad se spectare stulte censuit, ac prorsus ignorans Instituti finem et spiritum, cuius moderamen Dei Providentia R. Patri Varin commiserat, suo solummodo indulgens arbitrio, quasdam variationes in

Regulas curavit inducendas, auferendo et nomen a primis exordiis Societati impositum. Itaque huius hominis facinus inter Sorores omnes schismatis semina raptim diffudit. Hinc discordiae sunt exortae, hinc lites, hinc a Sororibus detracta aestimatio Dei Famulae, quae gravi morbo iam laborans, enixas preces spem et caritatis aestum in Cor Iesu spirantes effudit, poenitentias iteravit, ut Deus, dives in misericordia, impendenti ruinae remedium praeberet et tranquillitatem universae Societati restitueret. Roganti non defuit solatium; brevi enim tempore, corporis vires exhaustae in pristinum sunt restitutae. Tunc pientissima Mater, grates Deo solvens, nulli temporis morae indulgens, Lutetiam Parisiorum petiit, et Societatis Regulis, antea Patrum a Societate Iesu consilio et prudentia exaratis, unanimiter sancitis, universa Sororum Congregatio se libenter subiecit; Sodalitatis hostis obmutuit, et dissociatae Filiae Sophiam Matrem et Moderatricem peramanter rursus complexae sunt.

Aliis fundationibus Instituto per hos annos accedentibus in extremis Americae plagis, in Gallia et in Italia, et praesertim in alma Urbe – ubi ad Sanctissimae Trinitatis in Hortorum Colle ad Montem Pincium prima domus constituta est, quam aliae duae postea secutae sunt, diu praesentia et exemplo Legiferae Matris recreatae – Magdalena curis innumeris distenta, angustiis districta et laboribus, ob gravissimum Sodalitatis universae pondus, heroicae mansuetudinis, prudentiae et fiduciae in Deum signa perspicua ostendit. Innumera et ardua pro Societatis suae emolumento suscepit itinera; et graves infirmitates impedire non potuerunt, quominus ipsa huiusmodi itinera perageret. Saepissime suam nobilem missionem respiciens, semper Cordi Iesu innixa, haec verba fundere audita est: « Cor Iesu, tua res Sodalitas est; qui eam coepisti, Tu ad exitum feliciter perduces »; quaeque autem consilia virtutum Sororibus Antistita praeberet in visitandis domibus, haud facile dictu est. Haec solummodo verba meminisse iuvabit, quae iterare solebat: « Nec commoda, nec honores; nostra « hereditas labor; nostra scientia Cor Iesu: quaenam nostra merces? quod« nam praemium? Animas, animas semperque animas ad Cordis Iesu glo« riam. Quid pro nobis? Paupertatem, contemptum, dolores »; et similia geminabat suspiria, quae animum igne divini Cordis accensum revelabant. Hanc quidem caritatis flammam tanto impetu verbis exprimebat, ut vel algidos animos penitus excitaret ac succenderet: sibi enim immotum fixumque manebat, bona omnia ab hoc divino Corde in Societatem universam profluxisse, ideoque moniales suas ita animo comparatas esse debere, ut vitam ipsam pro Illius gloria profundere minime dubitarent. Hoc ferventissimo amore solummodo inflammata, aedificium suae Societatis veluti humeris gestans, praeclarissima Antistita fidenti animo incedebat, quamvis

nullo fere die doloris causae defuerint. Anno millesimo octingentesimo trigesimo nono aerumnarum et difficultatum numerus est auctus; collecto enim Romae Consilio Generali Congregationis, cui decernendum erat de nonnullis quoad Constitutiones variationibus et praesertim de transferenda Romam Antistitae Generalis residentia, ad illam servandam a periculis inter tot frequentes civiles perturbationes, exortae fuere maximae dissensiones tam ex parte Archiepiscopi Parisiensis et Galliarum Antistitum, quam ex parte Sororum et potestatis civilis, quae apertis verbis conclamabant, Gallias fuisse Societatis incunabula ideoque numquam huius Societatis, ab ipsis semper adiutae, desertionem toleraturas, nihili aestimantes decretum fel. rec. Gregorii XVI Praedecessoris Nostri qui variationes illas pro aliquo temporis spatio, experimenti loco, concesserat. Quid Magdalenae agendum in tanta animorum controversia? Sed tandem post quattuor annorum vicissitudines et dolorum seriem, in quibus patientiae, fortitudinis et caritatis virtutes Antistitae heroice effulsere, favente Deo, Pontificis Maximi Praedecessoris Nostri pervigil prudentia omnem controversiam praecidit; suo enim sapientissimo decreto mandavit, ut nulla amplius induceretur in Regulis variatio. Itaque, e medio ablata omni contentionis causa, procellae fluctibus domitis, pax et tranquillitas animis est restituta et Mater Barat, paullo post, haec verba Sororibus inscribere potuit: « Gratias Domino persolvamus pro cruciatibus, quos passae su-« mus; et agnoscamus, Crucem arborem esse vitae, a qua omnia bona « dimanant ».

Post aliquod vero tempus gravior exsurgit dolor: difficultatum numerus percrebuit, quando princeps sodalitas Parisiensis translata fuit in aliam nobilem aptamque sedem, cui nomen vulgo *Hôtel Biron*. Ex urbe Gratianopolitana, hac tempestate, Mater Barat Lutetiam Parisiorum reversa, auribus hausit noxiae calumniae vocem, cuius fallaciam numquam Religiosorum Ordinum historiae meminisse licuit. Improbi quidem homines asserebant *Hôtel Biron* nihil aliud esse, nisi aedem splendidam atque opulentam, ubi magnae effingebantur matronae, quibus, posthabitis mulieris gravioribus officiis, suppeditabantur fatuae artis scientiaeque notitiae, nullam prorsus utilitatem agendi vitae rationi conferentes. Moderatricis anima, cui tantummodo erat curae Iesu Christi honorem dilatare et hominum fovere salutem, quasi venenata sagitta vulnerata est; sed cito, ardentissimo zelo incensa, pravam iniuriam pro viribus reiecit, quae, factorum lumine, omnino falsa patuit, eo magis quod fundationum numerus in dies mirifice undique succresceret. Et profecto Beata Magdalena, cum S. Teresia comparari potest, ob plurimas domorum fundationes, in variis mundi plagis, Deo adiuvante, peractas.

Romae, uti dictum est, iam bina Monasteria erant constituta, de quibus praefatus rec. me. Gregorius XVI Praedecessor Noster solemniter proclamabat ea veluti bina propugnacula esse Urbis; idemque tanta benignitate Societatem a Sacro Corde complexus est, ut Matrem Sophiam, Romae, anno millesimo octingentesimo trigesimo secundo aegrotantem inviserit et cum illa suaviter disseruerit. Quam benignitatem et aestimationem Pius IX et ipse expressit, quotannis unam vel aliam ex inclytis hisce domibus visitando. Verum, si talis aestimatio et dilectio laetitiam suavissimam Magdalenae animo afferre poterant, crebriores contra urgebant aerumnae. Siquidem anno millesimo octingentesimo sexagesimo, bello per Italiam furente. Sororibus expulsis, duo monasteria Legifera Societatis Mater amisit, et pertimuit, ne bellum in Americae regionibus exortum, grave excidium domibus ibi post longos perdurosque labores erectis, pararet.

At eius fortitudo fracta minime fuit et nihil potius sibi habuit, quam ut Religiosae Sorores iuventutem, non solum pietate, sed et profanis disciplinis, temporibus et personis consentaneis, magis magisque excolerent. Itaque plurimas instituit Congregationes a Iesu Infante, a Iesu Corde, ab Aloisio Gonzaga, ab Angelis Custodibus, a S. Anna, a Maria Consolatrice nuncupatas, quibus puellarum mentes, a mundanis aversae, ad caelestia semper erigerentur. Et hic praetereundum non esse ducimus Filiarum Mariae Congregationum institutionem, in quibus, praeter nonnulla pietatis exercitia et caritatis opera, castimonia praesertim et modestia, inter ceteras christianas virtutes, puellis mandantur; et neminem latet, quanto usui fuerit et ad praesens adhuc sit bonis familiarum moribus optima haec institutio.

Numquam profecto dicendi finis fieret, si omnia recenseri velint quae virtutes omnes Dei famulae respiciunt; id tantummodo patet in omnibus sui status officiis usque ad ultimum vitae tempus, in ea claruisse eminentem prudentiam, incomparabilem iustitiam, ardentissimam caritatem et invictam fortitudinem, quas omnes non solum Moniales, sed et hesterni homines, scientia et pietate praeclari, admirati sunt et summis laudibus extulerunt. Et, ut speciatim aliquid de caritate in proximum innuatur, praeteriri illa nequit caritas quam Mater Barat in pauperes effudit, quos uti praedilectam Christi gregis portionem considerans, tamquam sollicita et amantissima Mater adamavit, eorum necessitatibus continuo prospiciendo, vestibus, cibis, lectulis aliisque clam illos iuvando; quod si Monasterii vires deficerent ad tot inopes sublevandos, subsidia a piis largitoribus exquirebat. Intensiore ac maiore cura pauperibus sacerdotibus subveniendum curabat et praesertim egenis clericis alendis et erudiendis pecuniam suam largissime impendit, ut Christi Ecclesia locupletaretur

sacerdotibus, qui Sacri Cordis Iesu cultum et honorem augerent latiusque propagarent.

Non est ergo mirandum quod Deus suam hanc praeclarissimam Famulam, adhuc in vivis, complurium supernorum charismatum splendore illustraverit: ipsa enim, saepe intimas hominum latebras scrutata, futura praenovit; crebro a sensibus in divina abrepta apparuit et plurimos morbo laborantes sanavit. De quibus nonnulla breviter attingere liceat. Manus cuidam Sorori gravissimo morbo confectae imponens, statim illi vires restituit; animae in Purgatorio detentae, suffragiorum subsidio expostulantes, sibi frequenter apparent; in summa rerum inopia pecuniam multiplicat; sacras Scripturas nullo conatu interpretatur; in ipsa bruta animantia imperium exercet, quae gratum animum benevolentiamque mirifice Moderatrici ostendunt. Alia huiusmodi, quibus Magdalenae sanctimonia plane confirmatur, enumerare supervacaneum aestimamus.

Verum, post diuturnam aerumnarum seriem, perfractis poenitentiarum rigore corporis viribus, senio confecta (agebat enim octoginta quinque aetatis annos), in Parisiensi domo, vaticinatam a se ipsa horam adesse videns, Capitulum Generale convocavit, nihil praetermittens quod ad Societatis bonum et Sororum disciplinam verteret. Et in extremo eius vitae puncto, rursus humilitas Sophiae effulsit; nam proprio officio exonerari postulavit, ut ad obitum quieto animo se disponeret, ideoque Vicariam Generalem pro Instituti regimine in sui subsidium adlegit. Quibus peractis, Sorores in unum convenire iubet, eis obitus sui diem hisce verbis praenuncians: « Filiolae iucundissimae, oportet ut ego vos extremo iungam amplexu: tres « enim post dies caelestia regna pergere mihi dabitur ».

Vaticinio eventus respondit. Die enim vicesima secunda maii anni millesimi octingentesimi sexagesimi quinti, cum matutinis horis, communibus pietatis exercitiis interfuisset, Missae sacro expleto, apopleptico morbo correpta est, sed, recuperatis sensibus, filias suas hortata, ut omnes ad Christi Cordis honorem fovendum et ad Societatem provehendam se pro viribus darent, eis, serenitatem mentis adhuc servans, benedixit, fausta adprecando. Accitis illico medicis, ac spem nullam recuperandae valetudinis adesse pronuntiantibus, declaratum est, infirmitatem ad mortem redire.

Die vigesima quinta mensis maii, idest tribus diebus post a praedictione extremis Religionis subsidiis receptis et rec. me. Pii IX Apostolica Benedictione refecta, die Iesu Christi in caelum ascendenti sacro, magno fervore Crucifixi imaginem deosculata, eamque saepe suo pectori superimponens, sese consocians infirmorum precibus recitantibus, mirabili pace Magdalena Sophia purissimam animam Deo reddidit. Illico ab eius facie tanta erupit tranquillitas, ut nemo obitum adverterit; confessarius ipse, qui morienti

adstiterat, memoriae reliquit, caelestem splendorem adeo Sophiae vultum illustrasse, licet doloribus transfiguratum, ut affirmari posset imaginem insignis praedestinatae ipsam post obitum exhibuisse.

Nulla interposita mora, inter Beatae Antistitae documenta repertum est eius spirituale testamentum iam mense aprili anno millesimo octingentesimo sexagesimo tertio exaratum, quo insignia virtutum praecepta Sororibus traduntur, spiritus ad Sacri Cordis Iesu gloriam diffundendam magnopere commendatur; venia culparum, suffragia pro Moderatricis anima expostulantur.

Vix audita beati obitus notitia, plurimi christifideles ad cadaver invisendum accessere, quod tribus diebus expositum mansit, ut eorum pietati satisfieret. Et verae religionis signa omnes demonstrantes, eius patrocinium invocarunt, coronas precatorias, flores et sacra numismata exuviis applicando. Urgentior populi frequentia facta est, cum parentalia persoluta sunt; confertissima enim pauperum turba, quibus tot caritatis argumenta, omni vitae tempore, Magdalena attulerat, funebrem currum sponte comitata est, inter suspiria et fletus Monialium, puellarum et civium, adeo ut affirmari quidem possit, numquam alias Lutetiae Parisiorum visa fuisse tot amoris gratique animi testimonia. Exsequiis expletis, in sacello Deiparae Perdolenti sacro Matris Magdalenae Barat corpus exceptum, modestissimo in hypogeo, tanquam in dormitionis loco quievit, quo frequens fidelium peregrinatio properavit, sanctitatis humillimae mulieris famam aestimantium, illa S. Bernardi verba in mentem revocantem: « Quanto humilior fueris, tanto te maior sequetur gloria ». Nec tamen, corpore humo tecto, tam beatae mulieris memoria periit; nedum enim in Europa, sed etiam in Americae regionibus famam sanctimoniae diffusam apud homines genere, doctrina et dignitate conspicuos, in dies augescentem ob caelestia prodigia, Deus penitus confirmavit, ex quibus nonnulla breviter innuamus. Princeps Burghesius, implorato Matris Magdalenae auxilio pro Helena nuricula sua, prolem consequitur, cui nomen Camilla; Baldoina De Schutz ab insanabili tumore, obstupescente medico, liberatur; puella, nomine Nancy Blakewell, breviore pede impedita et acutissimo dolore cruciata, illico, Sophiae invocata ope, ad sanitatem restituitur; cuiusdam sanatae pater, nullum pietatis indicium referens, ad bonam frugem reducitur; muta puella loquitur; paralyticus sanatur; puer, cui fractum brachium amputandum erat, illico ab huiusmodi periculo morboque incolumis evadit. Numquam vero finem faceret qui enarrare vellet peccatorum conversiones et multiplices sanationes in America patratas. Qua miraculorum copia in dies succrescente, ad SS. Rituum Congregationem causa delata est, et die decima octava iulii anno millesimo octingentesimo septuagesimo nono, Causae

relatore Emo ac Rmo Cardinali Raphaele Monaco La Valletta, Praefecto Emo et Rmo Cardinali Dominico Bartolini, Secretario S. R. Congregationis Placido Ralli, fel. me. Leo XIII Praedecessor Noster Commissionem Introductionis Causae propria manu signare dignatus est.

Processuum tabulis Ordinariis et Apostolicis rite expensis Pius Papa X Praedecessor Noster, Dominica VI post Epiphaniam anno millesimo nongentesimo quinto solemniter pronuntiavit, Venerabilis Sophiae virtutes heroicum attigisse gradum. Postea instituta fuit actio de duobus specialibus miraculis, quae per ipsam a Deo patrata ferebantur. Ipsorum primum accidit in Americana S. Ludovici urbe anno millesimo octingentesimo sexagesimo septimo.

Maria Anna a Iesu Bakewell, undecim annos nata, coepit coxalgia laborare, cruciarique doloribus acerbissimis, praesertim ob cruris turgorem cuius brevi excrevit longitudo. Morbus autem ab ipso sui exordio tam graviter eruperat, omnibusque remediis obstiterat, ut aut exspectanda mors esset aut membrorum perpetua deformitas. His in angustiis institutae sunt novendiales preces et Ven. Dei Servae Barat reliquiae quaedam cruri aegrotantis appositae. Conceptam spem non fefellit eventus. Subito enim sopore correpta puella, quum noctem placidissime transegisset, mane lectuio surrexit integre perfecteque sanata.

Miraculum alterum anno millesimo octingentesimo octogesimo secundo contigit in Urbe Riedemburg: Maria Klippel, e Sororibus Societatis a Sacro Corde Iesu, e non levi conatu in patrio vexillo super domus fastigio erigendo occasione visitationis Austriae Imperatoris, gravibus doloribus in ventris regione correpta est. Ingravescente in dies morbo, a medicis iudicatum est de appendicite et perityphlite agi ex laceratione intestini, quod caecum nuncupatur. Tribus e postremo accessu elapsis mensibus, quum fractis viribus et macie consumpta Maria ad extrema esset perducta, per novendiales supplicationes imploratum est Ven. Dei Servae patrocinium. Necdum ultimus precationis excesserat dies, quum aegrota, quo temporis momento sacratissimum Christi Corpus recipiebat, illico se perfecteque sanatam sensit.

De quibus miraculis Dominica secunda Sacri Adventus, anno millesimo nongentesimo septimo, praefatus rec. me. Pius X Praedecessor Noster solemniter pronuntiavit: « Constare de duobus propositis miraculis ». Qui Dominica tertia post Epiphaniam, anno millesimo nongentesimo octavo pronuntiavit: « Tuto procedi posse ad Ven. Servae Dei Magdalenae Sophiae Barat Beatificationem ». Cuius Beatificationis solemnia in Basilica Vaticana peracta sunt die vicesima quarta maii anno millesimo nongentesimo octavo.

Haud multum temporis a Beatificationis solemniis excesserat, quum Matris Magdalenae Sophiae suffragiis nova prodigia, divinitus patrata, praedicarentur. Vigilantissimus huiusce Causae postulator, Raphael Maria Virili, Archiepiscopus titularis Ptolemaiden., miracula, quae Sacrae Congregationi probarentur, exhibuit ad obtinendam Beatae Canonizationem.

Respicit primum Sororem Mariam de Salm-Salm ex Instituto Sacri Cordis Iesu. E nobili familia orta Soror haec sanos parentes habuerat, quamvis mater tenuis esset valetudinis. Octo annorum aetate, exercitia equitationis plures per horas in deliciis habere solebat. Tribus post annis, eius mater lateralem spinae dorsualis deflexionem in eadem animadvertit. Quare familiae medicus orthopaedicum, ut aiunt, apparatum consuluit: quod per tres circiter menses parum profuit. Quindecim annos nata, adolescentula in educandatum Blumenthal ingressa est, ubi malum in dies ingravescere coepit. Quare medicus ei curationis domum consuluit; verum cum gravior fieret morbus, post tres hebdomadas, doctor ipse eam incurabilem declaravit.

Anno millesimo octingentesimo nonagesimo secundo, tamquam novitia inter Sorores Sacri Cordis Iesu admissa, in Instituto laboriosis exercitiis subiecta fuit, prouti sunt aulas Collegii quotidie verrere, aquarios urceos in quinquaginta puellarum dormitoria transferre, atque alia id genus. Ex quo factum est, ut spinae dorsualis deflexionem Antistita in eadem novitia inspiceret, quae maioribus incommodis et doloribus affecta, ab expediendis omnibus consuetis officiis impediri visa est. Autumnali tempore, anno millesimo nongentesimo duodecimo, aegrota missa est in domum *Jette*, ubi Beatae Fundatricis Magdalenae Barat sacrae exuviae asservantur. Hic memorata Soror fidenter Dei Famulam invocavit, ut a Deo, non sanationem consequeretur, sed solummodo vires ad Communitatis regulas servandas et sui officii munera adimplenda. Ad quam gratiam facilius obtinendam, intercessione eiusdem Famulae Dei, ipsa, quamvis maximo cum incommodo, per novem dies, hora quam regula praescribit, e lecto surgere statuit.

Per sex dies, constituta hora e lectulo surrexit, sed adeo capitis dolore et virium debilitate laboravit, ut rursus Beatam orarit atque obsecraverit. Postea oleo lampadis ante Fundatricis veneratas exuvias ardentis inuncta fronte, per mediam fere horam, minus oppressum dolore sensit caput et cuiusdam libri lectioni incumbere valuit. Septimo vero die, rursus ingravescente morbo, parum olei e lampade auferens, illoque pectus inungens, ad recumbendum se contulit, et illico altissimo somno est correpta. Hora quinta e lecto surgens, ex improviso animadvertit, extraordinariam accidisse mutationem; vim insuetam supervenisse sensit fracto corpori;

indutam vestem breviorem factam respicit; brevi motus, qui prius difficiles et impossibiles sibi exstiterant, absque ulla difficultate peragit et ad parvum Communitatis lacum, maxima cum facilitate remos agitans, naviculam per aquas transvehit. Perfectam sanationem se adeptam esse sentiens, vertente die, nemine de hoc prodigio certiore facto, animi laetitiam minime celans, flexis genibus humi procumbit et Fundatricem Matrem sibi adstantem intuetur, gratesque illi fervidissimas ex animo persolvit.

Concordans medicorum sententia hoc minime scientiae tribuendum, sed prodigio affirmavit; et confirmatum est perfectam et instantaneam sanationem Sororem de Salm-Salm fuisse assecutam.

Paucis expeditur alterius prodigii narratio, quod eiusdem Beatae intercessione, omnipotens Deus patrare dignatus est: Soror Rosa Coyne, et ipsa e Societate Sacri Cordis Iesu, iuxta declarationem Doctoris Egan, qui aegrotam inspexerat, gravi pulmunari tuberculosi, absque ulla sanationis spe, laborabat.

Horis vespertinis, die vigesima tertia maii, anno millesimo nongentesimo decimo nono, sacellum monasterii Sacri Cordis in loco *Manhattanville* adivit, et uberiore fiducia Deum exoravit ut, intercedente eius famula Beata Magdalena Sophia Barat, se a tam diuturna ac molesta infirmitate liberaret. Expletis precibus, fervidissimo amore conceptis, ipsa aegre in suum cubile revertitur, et se lecto recipiens, tranquillitatis somno, quo iam diu numquam refecta fuerat, iucundatur. Mane quam citissime e lecto surgens, antiqua morbi symptomata recessisse animadvertit. Protinus normalem Sororum vitam prosequuta, cibos communitatis absque ullo fastidio digerit; difficilioribus laboribus, quovis remoto incommodo, dat operam. Obstupescentibus Sororibus, prodigiosa huiusmodi sanatio, intercedente Beata Magdalena Sophia Barat, omnipotenti Deo, persolutis de more gratiarum actionibus, illico adscribitur. De utroque proposito miraculo die vigesima octava mensis decembris anno millesimo nongentesimo vigesimo quarto discussum fuit coram Nobis dubium et Nos ipsi decrevimus et solemniter pronuntiavimus: « Constare de duobus miraculis; de primo, « instantaneae et perfectae sanationis Sororis Mariae de Salm-Salm e Socie- « tate Sacri Cordis Iesu a scholiosi habituali quae ad insanabilem statum « pervenerat, deque altero instantaneae perfectaeque sanationis Sororis « Rosae Coyne, e Societate Cordis Iesu, a lethali phthysi ».

Quod autem supererat, num scilicet ad summum fastigium honorum, quibus Ecclesia praeclariores filios suos, qui tanta gloria se dignos exhibuerunt, augere solet, extolli *tuto* posset Beata Magdalena Sophia Barat, id in generalibus comitiis S. R. Congregationis, die vigesima mensis ianua-

rii huius anni, coram Nobis coactis expensum est, omnesque, qui aderant, unanimi suffragio *tuto* ad solemnem eius Canonizationem procedi posse responderunt. Nos tamen admonuimus superni luminis auxilium in tam gravi negotio, communibus fervidisque fusis Deo precibus, esse poscendum.

Tandem, re maturius considerata, atque iterum caelesti lumine implorato, die octava februarii, Dominica in Septuagesima, huius anni, solemniter pronunciavimus: « Tuto procedi posse ad solemnem B. Magdalenae « Sophiae Barat Canonizationem ».

Ut vero in tanto negotio iuris ordo servaretur, Praedecessorum Nostrorum exemplis inhaerentes, primum dilectos filios Nostros S. R. E. Cardinales in Consistorio secreto, die trigesima mensis martii currentis anni habendo, sententiam eorum rogaturi, Nobis adesse iussimus. In quo venerabilis frater Noster Caietanus S. R. E. Cardinalis Bisleti Causae Relator novensilis Sanctae acta et miracula singillatim ac diserte Nobis et Cardinalibus exposuit, magnoque omnes studio incendit, ut Beata Magdalena Sophia Barat summis honoribus consecraretur.

Paullo post, die videlicet secunda mensis aprilis eiusdem anni Consistorium publicum celebratum est, et in eo cuncti, qui aderant Cardinales, de B. Magdalena Sophia disertissima oratione dilecti filii Antonii Burri, Nostrae Consistorialis Aulae Advocati, libenter audita, Nos ad causae huius legitimam definitionem uno ore sunt cohortati.

Die vero vigesima secunda mensis aprilis proxime elapsi alterum Consistorium semipublicum habitum est, in quo non modo S. R. E. Cardinales, sed etiam venerabiles fratres Patriarchae, Archiepiscopi, Episcopi, ad hoc de mandato Nostro per litteras vocati, Nobis adfuerunt, qui, tum ex iis, quae in Consistorio publico gesta fuerant, tum ex authenticis documentis S. R. Congregationis, de re tota certiores facti, in eamdem, in quam Patres Cardinales, unanimiter sententiam advenerunt. Cuius rei publica instrumenta a dilectis filiis Sedis Apostolicae Notariis confecta in tabulario Sacrorum Rituum Congregationis asservari mandavimus.

Huic vero solemni Canonizationi in Vaticana Basilica celebrandae praefiximus diem vigesimam quartam huius mensis maii, et fideles ad preces sumus etiam atque etiam hortati, iis praesertim in aedibus ingeminandas in quibus publica augustissimi Sacramenti indicta esset adoratio, a Domino enixe rogantes ut Nobis in tanta solemnitate absolvenda Spiritus Paraclitus adesset et ipsi possent ab ea uberrimum fructum percipere.

Cum autem faustissima dies illuxit, omnes tum saecularis, tum regularis cleri ordines, Romanae Curiae Praesules et Officiales, S. R. E. Cardinales, Patriarchae, Archiepiscopi et Episcopi, qui in Urbe aderant, in Vati-

canam Basilicam magnifice exornatam convenerunt: quibus omnibus solemni supplicatione praeeuntibus, et Nos eamdem Basilicam ingressi sumus.

Tunc venerabilis frater Noster Antonius S. R. E. Cardinalis Vico, Sacrae Rituum Congregationi Praefectus et Canonizationi huic procurandae praepositus, perorante dilecto filio Vincentio Sacconi Nostrae Consistorialis Aulae Advocato, vota Nobis precesque detulit sacrorum Antistitum et universae Societatis Sacri Cordis Iesu, ut Beatam Magdalenam Sophiam Barat, eiusdem Societatis Fundatricem, virtutibus ac miraculis insignem, in Sanctorum numerum cooptaremus, una cum Beata Maria Magdalena Postel Virgine, Fundatrice Instituti Sororum Scholarum Christianarum a Misericordia. Quod quum instantius ac instantissime idem Cardinalis per praedictum Advocatum Consistorialem a Nobis postulasset, Nos, Paracliti Spiritus lumine implorato, deinde Beatae Mariae Virginis et Sanctorum omnium auxilio ferventer invocato: « Ad honorem Sanctae et Individuae Trini-« tatis, ad catholicae fidei incrementum et decus, auctoritate Domini « Nostri Iesu Christi, Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli et Nostra, ma-« tura deliberatione, et Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardina-« lium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum consilio ac voto, « Beatam Magdalenam Sophiam Barat, Fundatricem Societatis Sororum a « Sacro Corde Iesu, sanctam esse et in Sanctorum catalogc adscribendam » decrevimus. Cui eodem decreto copulavimus Beatam Mariam Magdalenam Postel Virginem, Instituti Sororum Scholarum Christianarum a Misericordia Fundatricem, eam quoque sanctitate praeclaram. Mandavimus etiam ut Sanctae Magdalenae Sophiae Barat memoria die vigesima quinta mensis maii recoleretur et in Martyrologium Romanum referretur. Gratiis deinde omnipotenti Deo actis, ad altare accessimus incruentum Sacrificium oblaturi, atque post Evangelicam lectionem quotquot aderant allocuti sumus, laetantes in Domino, quod per humilitatem Nostram harum Caelitum gloriam manifestare dignatus est, atque hortantes ut novensilium Sanctarum patrocinium apud Dominum Nostrum Iesum Christum pro Ecclesia et christiana republica, tam diris agitata tempestatibus interponant. Plenariam tamdem indulgentiam impertiti sumus, atque Apostolicas hasce Decretales sub plumbo Litteras expediri mandavimus.

Quae omnia certa scientia et Apostolicae potestatis plenitudine confirmamus, roboramus, atque iterum statuimus, decernimus, universaeque catholicae Ecclesiae denunciamus, mandantes ut harum Litterarum transsumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis ac sigillo alicuius viri in ecclesiastica dignitate constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae hisce Litteris tribueretur, si exhibitae vel ostensae forent.

Nemini ergo has Litteras Nostras definitionis, decreti, mandati, relaxationis, et voluntatis infringere, vel eis contraire liceat. Si quis vero temerario ausu hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli, Apostolorum Eius, se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo quinto, die vigesima quarta mensis maii.

✠ Ego PIUS, Catholicae Ecclesiae Episcopus.

✠ Ego CAIETANUS Episcopus Sabinensis Cardinalis DE LAI.
✠ Ego ANTONIUS Episcopus Portuensis et S. Rufinae Cardinalis VICO.
✠ Ego IANUARIUS Episcopus Albanensis Cardinalis GRANITO PIGNATELLI DI BELMONTE.
✠ Ego BASILIUS Episcopus Veliternus Cardinalis POMPILJ.
✠ Ego IOANNES Episcopus Tusculanus Cardinalis CAGLIERO.

✠ Ego IOSEPH tituli SS. Ioannis et Pauli Presbyter Cardinalis FRANCICA-NAVA DI BONTIFÉ.
✠ Ego RAPHAEL tituli S. Praxedis Presbyter Cardinalis MERRY DEL VAL.
✠ Ego DESIDERATUS tituli S. Petri ad Vincula Presbyter Cardinalis MERCIER.
✠ Ego PETRUS tituli S. Laurentii in Lucina Presbyter Cardinalis GASPARRI, a Secretis Status.
✠ Ego FRANCISCUS tituli S. Pudentianae Presbyter Cardinalis BOURNE.
✠ Ego GULIELMUS tituli S. Crucis in Hierusalem Presbyter Cardinalis VAN ROSSUM.
✠ Ego MICHAEL tituli S. Eustachii Presbyter Cardinalis LEGA.
✠ Ego AIDANUS tituli S. Mariae in Porticu Presbyter Cardinalis GASQUET.
✠ Ego fr. ANDREAS tituli SS. Cosmae et Damiani Presbyter Cardinalis FRUEHWIRTH, Maior Poenitentiarius.

✠ Ego RAPHAEL tituli S. Hieronymi Illyricorum Presbyter Cardinalis SCAPINELLI DI LÉGUIGNO.

✠ Ego VICTORIUS AMADEUS titulo S. Priscae Presbyter Cardinalis RANUZZI DE BIANCHI.

✠ Ego FRANCISCUS tituli S. Marcelli Presbyter Cardinalis RAGONESI.

✠ Ego MICHAEL tituli S. Anastasiae Presbyter Cardinalis DE FAULHABER.

✠ Ego DIONYSIUS tituli SS. Nerei et Achillei Presbyter Cardinalis DOUGHERTY.

✠ Ego FRANCISCUS tituli S. Sabinae Presbyter Cardinalis VIDAL Y BARRAQUER.

✠ Ego CAROLUS Ioseph tituli SS. Quattuor Coronatorum Presbyter Cardinalis SCHULTE.

✠ Ego IOANNES tituli S. Susannae Presbyter Cardinalis BONZANO.

✠ Ego ALEXIUS tituli S. Mariae de Victoria Presbyter Cardinalis CHAROST.

✠ Ego CAIETANUS Sanctae Agathae Protodiaconus Cardinalis BISLETI.

✠ Ego LUDOVICUS S. Mariae in Via Lata Diaconus Cardinalis BILLOT.

✠ Ego CAMILLUS S. Mariae Scalaris Diaconus Cardinalis LAURENTI.

✠ Ego IOSEPH S. Nicolai in Carcere Tulliano Diaconus Cardinalis MORI.

✠ Ego FRANCISCUS S. Caesarii in Palatio Diaconus Cardinalis EHRLE.

✠ Ego ALOISIUS S. Georgii ad Velabrum Diaconus Cardinalis SINCERO.

✠ Ego AURELIUS S. Angeli in Foro Piscario Diaconus Cardinalis GALLI.

O. CARD. CAGIANO
S. R. E. Cancellarius.

✠ A. CARD. VICO
Ep. Portuen. et S. Rufinae, S. R. C. Praefectus.

Ioseph Wilpert, *Decanus Coll. Proton. Apostolicorum.*
Ioannes Zani-Caprelli, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi.

Reg. in Canc. Apost. vol. XXXI, n. 16.

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

MEDIOLANENSIS

DE ERECTIONE IN COLLEGIATAM AD HONOREM ECCLESIAE PAROECIALIS SANCTI IOSEPH IN CIVITATE SERENIO, ARCHIDIOECESIS MEDIOLANENSIS.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Romani Pontifices, decori omnium ecclesiarum prospicientes, eas praesertim, quae animarum curam habent ac illos qui earumdem servitio addicti sunt, peculiaribus titulis et praerogativis condecorare consueverunt ad divini cultus splendorem augendum, ad cleri operam in sacro ministerio promovendam, ad populi devotionem excitandam.

Quum itaque in urbe Serenio, vulgo *Seregno*, archidioecesis Mediolanensis, incolarum numero et christianae vitae praxi conspicua, exstet ecclesia paroecialis Sancto Ioseph, Beatae Mariae Virginis Sponso, dicata, satis ampla et mirifice exstructa, in qua a Praeposito Parocho, assistentibus sex sacerdotibus, quo par est cultu et decore, sacrae caeremoniae peraguntur, dilectus filius Noster Eugenius, tituli SS. Silvestri et Martini in Montibus, S. R. E. Presbyter Cardinalis Tosi, Archiepiscopus Mediolanensis, cupiens ut praefatae ecclesiae novus honoris titulus adiiciatur, supplices preces Nobis obtulit, ut memorata ecclesia paroecialis ad Collegiatae honorem et dignitatem eveheretur, in eaque Capitulum Collegiale constitueretur. Nos autem, attentis expositis ac omnibus mature perpensis, oblatas preces excipiendas censuimus. Quapropter, Apostolicae potestatis plenitudine, suppleto, quorum interest vel sua interesse praesumant, consensu, Capitulum Collegiale ad honorem in ecclesia Sancti Ioseph, in civitate Serenio, constituimus, et ipsam ecclesiam in Collegiatam ad honorem erigimus, cum omnibus iuribus ac privilegiis, quibus huiusmodi ecclesiae fruuntur et gaudent, sub tamen, quae sequuntur, modo et legibus.

Capitulum constabit una Dignitate et sex Canonicatibus, videlicet: I. Praepositura paroeciali, quae erit unica Capituli Dignitas. II. Beneficio curato sub titulo S. Ambrosii. III. Beneficio curato sub titulo S. Victoris Martyris. IV. Beneficio sub nomine Beatae Virginis Mariae de septem doloribus. V. Beneficio sub titulo S. Ioseph Sponsi B. V. Mariae. VI. Beneficio sub titulo de Ssmo Rosario. VII. Beneficio a Gomphalone vocato.

Pro prima hac vice Praepositus, proindeque Capituli Dignitas, constituitur dilectus filius Henricus Ratti, hodiernus parochus ecclesiae S. Ioseph; Canonici autem renuntiantur sex sacerdotes, qui praebendas, quas supra memoravimus, modo obtinent. In posterum vero nominationes iuxta ius commune fient. Pariter ad tramitem iuris sunt amovibiles Praepositus et Canonici eodem modo ac ceteri parochi et vicarii cooperatores, ita nempe ut nullam ulteriorem stabilitatem accipiant ex dignitatis et canonicatus honore quo sunt aucti, et statim ac ab officio, quod obtinent, decedunt, hoc ipso a praepositura vel canonicatu decadunt.

Quoad praecedentiam, post Praepositum Parochum, Canonici sequuntur iuxta prioritatem captae beneficii possessionis.

Praepositus praeter ea, quae ad eum pertinent tamquam Parochum, nempe curandi ea omnia, quae ad statum tum religiosum tum materialem ecclesiae spectant, munere praefecti sive in choro, sive in omnibus conventibus capitularibus fungetur. Ceteri singuli Canonici, praeter onus implendi ea omnia, quae in tabulis fundationis beneficiorum continentur, in primis quae ad animarum curam attinent, una cum Praeposito, chorali servitio incumbere debent. Hoc autem non erit quotidianum, cum omnes capitulares variis muneribus in paroecia fungantur, sed ea ratione ordinatum, prout statuetur in constitutionibus a Capitulo conficiendis et ab Archiepiscopo adprobandis. Omnes autem et singuli fruentur fructibus praebendarum, quas quisque obtinet. Pro constituenda vero massa distributionum, quotannis Praepositus libellas sexcentas, singuli Canonici libellas tercentas deponent; quae, iuxta normas in constitutionibus definiendas, praesentibus in choro attribuentur, duplici portione Praeposito adsignata. Qui vero abfuerint dum officiis paroecialibus vel muniis proprio beneficio inhaerentibus vacant, uti legitime impediti habeantur et distributiones percipiant.

Servatis privilegiis, quibus in praesens Praepositus gaudet, ipsius Praepositi et Canonicorum insignia erunt rochetum cum manicis rubino colore subsutis et mozeta eiusdem coloris. Ea gestare poterunt exclusive in sacris caeremoniis quibus intersit Capitulum.

Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod quilibet, quorum interest, vel sua interesse praesumant, auditi non fuerint ac praemissis non consenserint, etiam si expressa, specifica et individua mentione digni sint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato, defectu notari, impugnari vel in controversiam vocari posse; sed eas, tamquam ex certa scientia et potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore, suosque

plenos et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere, et si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse et fore volumus et decernimus.

Hisce omnibus ut supra dispositis, ad eadem omnia exsecutioni mandanda deputamus dilectum filium Nostrum Eugenium, tituli SS. Silvestri et Martini in Montibus, S. R. E. Presbyterum Cardinalem Tosi, Archiepiscopum Mediolanensem, cum facultatibus necessariis et opportunis ut per se, vel per alium virum, in officio vel ecclesiastica dignitate constitutum, ad hoc subdelegandum, ea omnia facere ac decernere possit, quae ad praemissorum exsecutionem pertinent, iniuncto onere ad Sacram Congregationem Consistorialem intra sex menses, a praesentibus Litteris datis computandos, authenticum exemplar transmittendi peractae exsecutionis.

Volumus autem et mandamus, ut harum Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo alicuius viri in officio vel ecclesiastica dignitate constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides in iudicio et extra illud, quae hisce Litteris tribueretur, si originaliter exhibitae vel ostensae forent.

Non obstantibus regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, specialibus vel generalibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, et quibusvis aliis Romanorum Pontificum praedecessorum Nostrorum dispositionibus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Nemini ergo, quae hisce Litteris Nostris erectionis, evectionis, concessionis, derogationis, statuti, mandati ac voluntatis Nostrae decreta sunt infringere vel eis contraire liceat. Si quis autem, ausu temerario, hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli, Apostolorum Eius, se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo quarto, die quarta mensis novembris, Pontificatus Nostri tertio.

O. CARD. CAGIANO,
S. R. E. Cancellarius.

✠ C. CARD. DE LAI, Episc. Sabinen.,
S. C. Consistorialis Secretarius.

Ioseph Wilpert, *Decanus Coll. Proton. Apost.*
Dominicus Spolverini, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi.

Reg. in Canc. Ap., vol. XXX, n. 57.

II

PORTORICENSIS

DISMEMBRATIONIS ET ERECTIONIS DIOECESIS PONCENSIS

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Ad sacrosancti Apostolatus officium Nobis, divina dispositione, commissum, pertinere dignoscimus dioeceses per orbem dividere et erigere, prout christifidelium utilitas atque temporum et locorum circumstantiae requirunt.

Portoricensis dioecesis, tum incolarum frequentia, tum negotiorum gravitate, adeo, postremis his temporibus, crevit, ut omnibus fidelium suorum necessitatibus sublevandis impar omnino fieret eius Ordinarius; qui proinde de huius dioeceseos dismembratione aliusque, intra eiusdem fines, erectione, a Nobis petenda, semel ac iterum, cogitavit. Cum autem in praesenti media ad haec necessaria praesto essent, nec possent diutius huius gerendae rei consilia differri, quin bonum spirituale fidelium huius dioeceseos magis in dies laederetur; idem Ordinarius a Nobis suppliciter petiit, ut optatam dismembrationem et erectionem decerneremus. Itemque, una cum Ordinario Rosensi, a Nobis insuper expostulavit, ut *insulae* quae *Virgines* dicuntur, quaeque in praesenti ad dioecesim Rosensem pertinent, veteri cathedrali Ecclesiae Portoricensi tribuerentur; quo praestantius harum insularum incolis consuli posset.

Quare Nos, audito prius favorabili voto Nostri Apostolici Delegati, oblatas Nobis preces excipere minime dubitavimus. De consulto igitur venerabilium fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacrae Congregationi Consistoriali praepositi, et suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel sua interesse praesumant, consensu, prae oculis quoque habentes quae in Apostolicis sub plumbo Litteris diei vigesimae septimae mensis aprilis anni Domini millesimi octingentesimi nonagesimi secundi Nobis ac Romanae Ecclesiae hac de re reservantur, Apostolica auctoritate a dioecesi Portoricensi sequentes distrahimus paroecias vulgo *Adjuntas*, *Aguada*, *Aguadilla*, *Aibonito*, *Añasco*, *Arroyo*, *Guànica*, *Barranquitas*, *Cabo Rojo*, *Coamo*, *Guayama*, *Guayanilla*, *Hormigueros*, *Las Marias*, *Jayuya*, *Juana Diaz*, *Lajas*, *Maricao*, *Manuabo*, *Mayaguez*, *Moca*, *Patillas*, *Peñuelas*, *Ponce*, *Rincòn*, *Sabana Grande*, *Salinas*, *San German*, *San Sebastian*, *Santa Isabel*, *Utuado*, *Villalba*, *Yauco*. Intra quarum paroeciarum fines novam dioecesim,

Poncensem nuncupandam, erigimus. Huius novae dioeceseos fines iidem erunt ac fines paroeciarum, quibus ipsa constituta est.

Sedem autem et cathedram episcopalem huius dioeceseos erigimus in urbe vulgo *Ponce*, a qua nomen dioecesis mutuatur, eamque idcirco ad civitatis episcopalis fastigium evehimus; ecclesiam paroecialem ibidem exsistentem, Beatae Mariae Virgini de Guadalupe dicatam, ad Cathedralis statum et dignitatem pariter evehimus et extollimus, precario tamen modo, sub eodem nomine et invocatione, iuribus et officiis paroecialibus in iisdem aedibus, uti antea, servatis, simulque ipsi et eius pro tempore Episcopis tribuimus honores, insignia, favores, gratias, privilegia et iura, quibus aliae cathedrales Ecclesiae earumque Antistites in America Latina, iure communi vel legitima consuetudine, pollent et fruuntur.

Ipsam insuper Cathedralem Ecclesiam Nobis ac Apostolicae Sedis immediate subiicimus.

Quum autem temporum adiuncta prohibeant, quominus in praesenti Capitulum Canonicorum instituatur, iubemus ut, loco canonicorum, dioecesani consultores, ad normam canonis 423 et sequentium Codicis iuris canonici, eligantur.

Mandamus insuper ut, quam primum fieri poterit, saltem parvum Seminarium dioecesanum, iuxta eiusdem Codicis dispositiones et regulas a Sacra Congregatione de Seminariis traditas, erigatur; itemque mandamus ut, dioeceseos sumptibus, duo delecti iuvenes, aut in praesenti saltem unus, ad Pontificium Collegium Pium Latinum Americanum de Urbe, non intermissa vice, mittantur.

Quod autem attinet ad huius Ecclesiae administrationem et regimen, ad Vicarii Capitularis, seu Administratoris sede vacante, electionem, ad clericorum et fidelium iura et onera, servanda iubemus, quae sacri canones decernunt.

Quod vero ad clerum in particulari spectat, statuimus ut, statim ac dioeceseos erectio facta fuerit, eo ipso sacerdotes Ecclesiae illi adscripti censeantur, in cuius territorio legitime exstant.

Episcopalem autem mensam constituent: sex millium dollariorum summa, a veteris Portoricensis Ecclesiae bonis quotannis detrahenda, Curiae emolumenta et ceterae oblationes, quae a fidelibus, in quorum bonum dioecesis erecta est, praeberi solent, praeter eas, quae iam ad hoc collectae sunt.

Insuper Nos *Insulas* quas *Virgines* vocant, a dioecesi Rosensi distrahimus, easque attribuimus veteri Ecclesiae Portoricensi, quae posthac non amplius *Portoricensis* tantum, sed ab urbe Sancti Ioannis, eiusdem dioeceseos sede, *Sancti Ioannis Portoricensis* appellabitur.

Incolas igitur harum insularum Apostolica auctoritate ab Ordinarii Rosensis iurisdictione solvimus, ac Sancti Ioannis Portoricensis Ordinario subiicimus.

Curet igitur Rosensis Ordinarius ut, quam primum fieri poterit, acta omnia et documenta, praedictas insulas respicientia, cancellariae dioeceseos Sancti Ioannis Portoricensis tradantur. Et praesertim sacerdotes, qui ibi legitime exstant, huic dioecesi adscripti censeantur actu ipso, quo Apostolicae hae Litterae exsecutioni mandantur.

Praecipimus pariter Ordinario Sancti Ioannis Portoricensis, ut acta et documenta dioecesim Poncensem respicientia eiusdem dioecesis cancellariae tradenda curet ut in archivo serventur.

Quae autem hisce Litteris, Apostolica auctoritate, a Nobis decreta sunt, nulli homini, ullo unquam tempore, infringere aut iis repugnare vel quomodolibet contraire liceat. Si quis, quod Deus avertat, hoc attentare praesumpserit, sciat obnoxium se evasurum esse poenis a sacris canonibus contra obsistentes exercitio ecclesiasticae iurisdictionis statutis.

Ad haec omnia exsecutioni mandanda deputamus dilectum filium Liberatum Tosti, Auditorem Delegationis Apostolicae in Insulis Cubae et Portusrici, eique necessarias huic negotio facultates tribuimus, etiam subdelegandi alium virum in ecclesiastica dignitate constitutum, ac definitive sententiam dicendi de quavis occurrente difficultate vel oppositione, impo sito eidem onere ad Sacram. Congregationem Consistorialem, infra sex menses a data praesentium computandos, fidem, authentica forma exaratam, absolutae exsecutionis huius Nostri mandati transmittendi.

Decernimus denique has praesentes Litteras valituras, contrariis quibuslibet, etiam peculiari et expressa mentione dignis, minime obstantibus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo quarto, die vigesima prima mensis novembris, Pontificatus Nostri tertio.

O. Card CAGIANO,
S. R. E. Cancellarius.

✠ C. Card. DE LAI, Episc. Sabinen.,
S. C. Consistorialis Secretarius.

Ioseph Wilpert, *Decanus Coll. Proton. Apost.*
Dominicus Spolverini, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi.

Reg. in Canc. Ap., vol. XXX, n. 58.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

SEPARATO TERRITORIO E VICARIATU APOSTOLICO DE « CHANGSHA » ERIGITUR PRAEFECTURA APOSTOLICA DE « YUNGCHOWFU » IN SINIS.

PIUS PP. XI

Ad futuram rei memoriam. — In omnes catholici orbis regiones, licet longo terrarum marisque tractu seiunctas, ex hac divi Petri Principis Apostolorum cathedra, tamquam sublimi e specula, oculos mentis Nostrae convertimus, et quae in ipsis ad maiorem Dei gloriam popŭlique aeternam salutem bene, prospere feliciterque Nobis eventura videntur, ut sollicito studio decernamus Nos monet supremi Apostolatus divinitus Nobis commissum officium. Iamvero cum venerabilis frater Ioannes P. Mondaini, Episcopus titularis Synaitanus et Vicarius Apostolicus de Changsha (olim Hunan meridionali) in Sinis, Nos flagitaverit ut, ob nimiam latitudinem, in duas partes divideretur suae iurisdictionis territorium, novaque proinde Missio erigeretur, Nos, collatis consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negociis Propagandae Fidei praepositis, audito favorabili voto venerabilis fratris Celsi Costantini, Archiepiscopi titularis Theodosiensis, Apostolici in Sinis Delegati, omnibusque rei momentis attente perpensis, superenunciati Praesulis precibus benigne annuendum esse existimavimus. Quare, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore a vicariatu apostolico de Changsha seiungimus sive dismembramus territorium complectens quatuor praefecturas civiles de *Yungchowfu*, *Paokinfu*, *Kueiyangchow*, *Tsinchow*, quodque ad meridiem limitatur provinciis civilibus de *Kuamtom* et de *Kuamsi*, ad occidentem a provincia civili de *Kuiceu*, ad septentrionem a praefectura apostolica de Shenchow, denique ad orientem a reliqua parte vicariatus de Changsha. Hoc autem territorium, sic per praesentes separatum sive dismembratum, eadem Nostra auctoritate, praesentium tenore, in praefecturam apostolicam erigimus, ab urbe *Yungchowfu* appellandam, eandemque Ordinis Fratrum Minorum curis concredimus.

Haec statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos pertinent sive pertinere poterunt, nunc et in posterum, amplissime suffragari; sicque rite iudi-

candum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter, attentari contigerit. Non obstantibus Apostolicis constitutionibus et ordinationibus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XII mensis maii anno MDCCCCXXV, Pontificatus Nostri quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

II

NOVI STATUUNTUR FINES VICARIATIBUS DE BIRMANIA ORIENTALI ET SEPTENTRIONALI.

PIUS PP. XI

Ad futuram rei memoriam. — In omnes orbis catholici partes oculos mentis Nostrae convertimus ex apostolico Nobis divinitus commisso munere et quae rei sacrae procurationi melius gerendae expediant, sollicito studio decernere satagimus. Iamvero cum venerabilis frater Emmanuel Sagrada, Episcopus titularis Hirinensis et Vicarius Apostolicus de Birmania orientali, Nos instanter flagitaverit ut sua iurisdictio Apostolica auctoritate extenderetur etiam ad territorium complectens status *Shan* meridionales et illam partem districtus de *Jamethin* usque ad vigesimum gradum latitudinis borealis, quae subdivisio de *Pyinmana* appellatur, quod territorium pertinet ad vicariatum de Birmania septentrionali; Nos, collatis consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negociis Propagandae Fidei praepositis habitoque favorabili consensu et voto venerabilis fratris Eugenii Caroli Foulquier, Episcopi titularis Corydallen. et Vicarii Apostolici de Birmania septentrionali, omnibus rei momentis attento studio perpensis, praecipuum in finem ut regionis illius evangelizationi facilius provideatur, precibus superenunciati Vicarii annuendum libenter existimavimus. Quae cum ita sint, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore, e vicariatu de Birmania septentrionali seiungimus sive dismembramus territorium complectens status *Shan* meridionales et illam partem districtus de *Jamethin* usque ad vigesimum gradum latitudinis borealis, quae appellatur subdivisio de *Pyinmana*, idemque territorium sic seiunctum sive dismembratum unimus vicariatui de Birmania orientali.

Haec praecipimus, mandamus, decernentes praesentes Litteras Nostras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos ac integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos pertinent sive perti-

nere poterunt, amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuslibet.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XII mensis maii anno MDCCCCXXV, Pontificatus Nostri quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

III

DISMEMBRATO TERRITORIO E PRAEFECTURA APOSTOLICA DE « KATANGA », ERIGITUR PRAEFECTURA APOSTOLICA DE « LUAPULA SUPERIORE », IN CONGO BELGICO.

PIUS PP. XI

Ad futuram rei memoriam. — Supremi apostolatus officium Nobis divinitus commissum postulat ut ea sollicito studio decernamus, quae catholico nomini aeternaeque fidelium saluti bene, prospere feliciterque eveniant. Iamvero, ut in ea Congi Belgici missione, ubi in praesens praefectura apostolica de *Katanga* exsistit, uberiores valeant proferri salutis fructus, cum peropportunum visum fuerit consilium a memorata praefectura eam territorii partem separare quae vertit ad meridiem, Nos, omnibus rei momentis sedulo perpensis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, haec quae infra scripta sunt decernenda existimavimus. Nimirum, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore, a praefectura apostolica de *Katanga* in Congo Belgico eam territorii partem separamus sive dismembramus, quae vertit ad meridiem, ubi iam diu sodales e Pia Societate S. Francisci Salesii adlaboraverunt, et in ea, similiter auctoritate Nostra, novam praefecturam apostolicam constituimus appellandam de *Luapula superiore*, quam a praefectura de *Katanga* sequentibus confiniis seiungi iubemus. Incipiente ab occidente linea e loco vulgo *Baya* nuncupato, deinde a cursu fluminis *Mabaya* usque ad suum confluentem *Munama*, deinde linea recta usque ad *Kasubu*, deinde e limitibus suburbanae circumscriptionis civitatis *Elisabethville* et de l'*Etoile du Congo* usque ad flumen *Suano* ad suum transitum e via de *Kasenga*, deinde e via de *Kasenga* usque ad limites septentrionales de *la chefferie*, vulgo de *Kibuye* nuncupata, deinde e limitibus huius *chefferie* usque ad illam de *Sapwe* et denique ex hoc loco linea recta usque ad confluentem fluminis *Kasenga* et de *Luapula*. Huius autem novae praefecturae de

Luapula superiore regimen et curam, praesentium vi, committimus religiosis viris e Pia Societate S. Francisci Salesii.

Haec statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos pertinent sive pertinere poterunt, nunc et in posterum, amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter, attentari contigerit. Non obstantibus Apostolicis constitutionibus et ordinationibus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XII mensis maii anno MDCCCCXXV, Pontificatus Nostri quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

IV

IMMUTATUR NOMEN VICARIATUS APOSTOLICI OLIM DE « UNJANYEMBÉ », IN AFRICA CENTRALI.

PIUS PP. XI

Ad futuram rei memoriam. — Cum venerabilis frater Henricus Léonard, e Missionariis Africae, Episcopus titularis Tipasitanus et Vicarius Apostolicus de *Unjanyembé*, in Africa centrali, variis de causis, nuper postulaverit ut nomen dictae Missionis loco de *Unjanyembé* ex nunc de *Tabora* nuncupetur, Nos, collatis consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis omnibusque rei momentis sedulo studio perpensis, votis his concedendum benigne existimavimus. Quamobrem, apostolica Nostra auctoritate, praesentium tenore praecipimus ut vicariatus apostolicus de *Unjanyembé*, in Africa centrali, in posterum de *Tabora* appelletur.

Haec volumus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque, ad quos spectant sive spectare poterunt, plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inanè fieri si quidquam secus super his, a quoquam, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter attentari contigerit. Contrariis non obstantibus quibuslibet.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XIII mensis maii anno MDCCCCXXV, Pontificatus Nostri quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

V

TITULO ET PRIVILEGIIS BASILICAE MINORIS HONESTATUR ECCLESIA CATHEDRALIS CAMPANIENSIS SUB TITULO « REGINAE PACIS ».

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Inter praestantiores sacras aedes quibus Lucania nobilitatur, iure meritoque accensenda est ecclesia cathedralis in honorem B. Mariae Virginis, sub titulo « Reginae Pacis », Deo dicata in civitate ac dioecesi Campaniensi. Fertur autem ecclesiam hanc originem suam duxisse ex eo quod, vertente saeculo abhinc sexto, die octava mensis septembris, in qua festum agitur Nativitatis Virginis Mariae, cives Campanienses ad quaestionem discutiendam coadunati, orta acerrima inter populum et proceres contentione circa locum erigendi templi, utrum in regione urbis superiore an inferiore, vocem audierint de caelo mire clamantem « Pax! Pax! Pax! ». Quod prodigium, Deiparae tributum, omni dissidio finem illico imposuit. Pace igitur effecta atque omnibus iurgiis et simultatibus oblitteratis, de unanimi consensu posita fundamenta sunt, in regione superiore civitatis, templi sub titulo Mariali Reginae Pacis, quod a fel. rec. Leone PP. X, Praedecessore Nostro, in ecclesiam conlegiatam constitutum, Anno Sancto MDXXV per Litteras Apostolicas sub plumbo, datas a Clemente PP. VII, rec. mem. Praedecessore item Nostro, ad titulum et dignitatem cathedralis evectum est. Nunc autem, cum Dignitates et Canonici ipsius venerabilis templi Capituli Nos rogaverint ut hoc Anno pariter Sancto, labente quarto centenario a dicta erectione in cathedralem, ipsam aedem Reginae Pacis ad Basilicae minoris dignitatem evehere dignemur, Nos, probe noscentes enunciatum templum, generosis civium largitionibus iuxta formam Patriarchalis Basilicae Vaticanae Sancti Petri exstructum, copiosa ac praedivite sacra supellectile pollere, necnon pluribus indulgentiis ac privilegiis ab hac Sancta Sede concessis, insignibus Sanctorum relliquiis et divini cultus sacrarumque functionum splendore illustrari, simul animo repetentes Decessorem Nostrum Benedictum XV ipsum amplificasse, ut post immanis belli tumultus auspicata tandem hominibus pax arrideret, optatis his annuendum ultro libenterque existimavimus. Quae cum ita sint, amplissimo quidem suffragio permoti Archiepiscopi Episcopi Campaniensis, vota simul excipientes municipii et cuiusvis ordinis civium Campaniensium, collatis consiliis cum venerabili fratre Nostro Antonio S. R. E. Cardinali Vico, Episcopo Portuensi et Sanctae Rufinae, Sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, apostolica Nostra auctori-

tate, praesentium vi perpetuumque in modum ecclesiam cathedralem dioecesis Campaniensis Deiparae Virgini Mariae sub invocatione Reginae Pacis consecratam ad titulum et dignitatem Basilicae minoris evehimus illique privilegia omnia atque honorificentias tribuimus, quae minoribus Almae huius Urbis Basilicis de iure competunt.

Haec concedimus, decernentes praesentes Literas firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos pertinent sive pertinere poterunt nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter, attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XIX mensis maii anno MDCCCCXXV, Pontificatus Nostri quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

EPISTOLA

AD VIRUM EMUM VINCENTIUM, EPISCOPUM OSTIENSEM ET PRAENESTINUM, S. R. E. CARD. DECANUM VANNUTELLI: DE DIOECESANO EUCHARISTICO CONVENTU PROPEDIEM HABENDO DEQUE VICESIMO QUINTO ANNO EPISCOPATUS FELICITER EXPLETO.

Venerabilis frater Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Annum quintum ac vicesimum, postquam dioecesim natalem tuam, data tibi optione, gubernandam suscepisti, clerus populusque Praenestinus temperare profecto non potest quin pio gratoque animo commemoret. Quodsi ob rerum gestarum gravitatem, ob singulares ingenii animique laudes, immo ob ipsam extremae senectutis viriditatem, magnam tui admirationem plerisque iniicis, numquid minorem gregi tuo commoves, qui experiundo novit, praecipuas cogitationes curasque Pastoris sui in se esse conversas? Quandoquidem vero voluimus talem rei faustitatem hisce participare ac nobilitare Litteris, non est cur a promeritis in Praenestinam Ecclesiam tuis munera illa seiungamus et bene multa et varia et amplissima, quae Romani Pontifices quattuor tibi, per tam raram insolitamque aetatis diuturnitatem, committere ac mandare non dubitarunt: quibus in explendis, decessorum Nostrorum non tam opinioni respondisse videris, quam omnem exspectationem superasse. Etenim cum pro Apostolica Sede legationes, aliam ex alia,

vel extra ordinem sollemnissimas obires, et, Purpuratos inter Patres adlectus, sacris romanae Curiae Consiliis inde deinceps praeesses, in comperto est, quotiescumque aut expediri negotia aut controversias dirimi aut rem catholicam adiuvari oportuit, numquam subtile iudicium, numquam rerum prudentiam atque usum abs te defuisse. At superioris vitae si quando repetas ipse memoriam, tuo putamus animo nihil obversari antiquius posse, quam Eucharisticos illos Conventus, qui, te praeside, Bruxellis, Tornaci, Metis, Londinii, Coloniae Agrippinae et Marianopoli habiti sunt. Propagatis enim iam tum uberius clariusque vulgo de Eucharistia doctrinis delatisque per magnificum pompae apparatum Augusto Sacramento publicis honoribus, praeterquam quod munita est recentioribus Conventibus via, Eucharistici etiam cultus studium apud omnes paene gentes percrebruit, et multitudines caritate Christi in tabernaculo abditi, quasi igne ex igne concepto, cotidie magis exardescere visae sunt. Pietas autem in altaris Sacramentum Sacrificiumque tua, quemadmodum s. m. decessori Nostro Pio X suasit, ut Patronum te, itemque Praesidem ad honorem renuntiaret Consilii permanentis, quod vocant, conventibus eiusmodi inter nationes provehendis, sic te, venerabilis frater Noster, in praesenti impulit, ut voluntates tuorum, te honorare cupientium, ad honorandam per dioecesanum Congressum Eucharistiam sanctissimam, qua vales auctoritate apud ipsos gratiaque, traduceres. Propositum quidem istud, quod propediem exsecuturi estis, dignum praeterea ducimus pastorali sollertia tua, cum non alius profecto, nisi divinum convivium, christianae pietatis morumque Evangelio congruentium fons hominibus suppetat, neque alio fideles, quasi ad caelum in terris, spectare et adire oporteat nisi ad cellam Corporis Christi. Itaque cum tibi, venerabilis frater Noster, quintum ac vicesimum episcopatus tui Praenestini natalem vehementer gratulemur, tum Conventui dioecesano, quem clerus et populus, tibi obsequens, in eo est ut feliciter inchoët, bene precamur, atque inde utilitates plurimas et Nobismet ipsis spondemus et vobis cunctis portendimus. Caelestium interea gratiarum conciliatricem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, tibi, venerabilis frater Noster, et gregi tuo universo apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die II mensis augusti, anno sacro MDCCCCXXV, Pontificatus Nostri quarto.

PIUS PP. XI

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

CARIATEN.

CONFIRMATIO INTERDICTI ET EXCOMMUNICATIONIS DECLARATIO

DECRETUM

Questa Sacra Congregazione Concistoriale, a piena conoscenza della sacrilega aggressione a cui fu fatto segno il venerando Vescovo di Cariati, Monsignor Giuseppe Antonio Caruso, per aver Egli voluta l'osservanza delle sante leggi della Chiesa e rivendicati i diritti del Suo ministero Episcopale, conferma l'interdetto da Lui lanciato sulla Chiesa del Carmine, detta di S. Antonio, in Cariati, e dichiara incorsi nella scomunica, in special modo riservata alla Santa Sede, tutti coloro che furono rei della sacrilega aggressione, a termini del canone 2343 § 3.

Roma, dalla Sacra Congregazione Concistoriale, 31 luglio 1925.

✠ G. Card. De Lai, Vesc. di Sabina, *Segretario.*

L. ✠ S.

† Fr. Raffaello C., Arciv. di Tessalonica, *Assessore.*

II

PROVISIO ECCLESIARUM

Ssm̃us Dn̄us Noster Pius divina Providentia PP. XI, decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, has quae sequuntur Ecclesias de proprio singulas Pastore providit, nimirum:

24 iulii 1925. — Cathedrali Ecclesiae Wilmingtoniensi praefecit R. D. Edmundum J. Fitzmaurice, Antistitem Urbanum, Rectorem maioris Seminarii Philadelphiensis.

30 iulii. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Stobiensi, R. P. D. Emmanuelem Raymundum de Mello, hactenus Episcopum Caetitensem.

— Titulari episcopali Ecclesiae Zamensi, R. P. Ioannem a Rheate (Iosephum Santini), O. F. M. Cappuccinorum.

SACRA CONGREGATIO DE DISCIPLINA SACRAMENTORUM

ROMANA ET ALIARUM

DE FACULTATE BAPTISMI DOMI CONFERENDI EXTRA MORTIS PERICULUM

Quaesitum est utrum sit iuri conformis praxis iuxta quam infantes, qui non versantur in periculo mortis, sed non sine periculo ad ecclesiam transferri possunt, *domi solemniter* (i. e. cum omnibus caeremoniis etiam ablutionem praecedentibus) baptizentur a parocho aliove sacerdote de parochi licentia; nam ad ministrum necessitatis et in specie ad obstetricem non potest recurri nisi in necessitate stricte dicta, scilicet cum positive timetur periculum ne infans moriatur (C. S. Off., 11 ian. 1899) et nonnisi in eadem necessitate omittuntur caeremoniae ablutioni praeviae (S. C. Rit., 17 ian. 1914, Cod. iur. can., can. 776 § 1).

Quare propositis dubiis:

« I. Utrum supradicta praxis sit conformis iuri canonico et, quatenus *negative:*

« II. Quomodo in casu procedi debeat ».

In Congregatione Plenaria Emorum Patrum, habita die 26 iunii currentis anni, iidem Emi Patres ita responderunt:

Ad I. Providebitur in secundo.

Ad II. Esse iuri conforme quod, si infans non versatur in periculo mortis, sed sine periculo ad ecclesiam ad normam can. 775 transferri nequit, Ordinarius, vi can. 776 § 1, n. 2, permittere potest, *pro suo prudenti arbitrio et conscientia, iusta ac rationabili de causa, in aliquo casu extraordinario,* quod domi baptismus solemniter administretur; aestimare autem casus extraordinarii gravitatem est remissum prudentiae et conscientiae ipsius Ordinarii in singulis casibus.

Facta autem Ssmo Domino Nostro Pio Papae XI de praemissis relatione ab infrascripto Secretario Sacrae Congregationis de disciplina Sacramentum in audientia diei 4 iulii 1925, Ssmus Dus Noster resolutionem Emorum Patrum ratam habuit et confirmavit.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis de Sacramentis, die 22 iulii 1925.

† A. Capotosti, Ep. Thermen., *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

APPROBATIONES

Ssmus Dñus Noster Pius divina Providentia PP. XI, decretis Sacrae Congregationis de Religiosis:

23 iunii 1925. — Instituti Sororum a Puritate B. M. V., vulgo *de la Pureza de Maria Santísima* nuncupati, cuius domus princeps sita est in dioecesi Maioricensi, *Constitutiones, experimenti gratia, ad septennium approbavit.*

— Instituti Sororum Tertiariarium Franciscalium *a Caritate* nuncupati, cuius domus princeps sita est in civitate Bonaërensi, *Constitutiones definitive approbavit.*

— Sodalitatis Presbyterorum a Sacris Stigmatibus D. N. Iesu Christi nuncupatae, cuius domus princeps sita est in Urbe, *Constitutiones definitive approbavit.*

4 augusti. — Institutum Sororum Tertii Ordinis S. Francisci, a Sancta Maria Angelorum nuncupatum, cuius domus princeps sita est in dioecesi Andagavensi, *approbavit, itemque, experimenti gratia, ad septennium, eius Constitutiones.*

— Institutum Sororum *Filiarum a Divino Redemptore* nuncupatarum, cuius domus princeps sita est in dioecesi Iaurinensi, *approbavit, itemque, experimenti gratia, ad septennium, eius Constitutiones.*

— Societatis religiosae Sororum Tertii Ordinis S. Dominici, de « Newcastle » nuncupatae, cuius domus princeps sita est in vicariatu apostolico de Natal, in Africa meridionali, *Constitutiones definitive approbavit.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

MASSILIEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVAE DEI AEMILIAE DE VIALAR, FUNDATRICIS INSTITUTI SORORUM A S. IOSEPH AB APPARITIONE.

Ex praecipuis sodalitiis, quae Providentissimus Deus in Ecclesia sua atque in nationibus catholicis, saeculo elapso ac vertente, pro necessitate et opportunitate, ad bonum animarum, praesertim iuventutis, suscitavit, summopere iuvat in memoriam revocare eorum fundatores, qui, virtutibus et prodigiis fulgentes, Beatorum vel Sanctorum honores a supremo Romani Pontificis magisterio et Apostolica auctoritate consequuti sunt. In conspectu omnium novissime propositae sunt inclytae virgines, summa veneratione dignae, Maria Magdalena Postel et Magdalena Sophia Barat, fundatrices, prima nempe Sororum scholarum christianarum, altera Sororum a Sacro Corde Iesu, quae, solemnes canonizationis caeremonias et Missam augustiore ritu celebrante Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI, sanctarum virginum catalogo adscriptae sunt. Aliae quoque Causae beatificationis et canonizationis apud Sacram Rituum Congregationem, ad normam iuris, procedunt, ad Institutores similium fundationum pertinentes: e quibus, ex. gr., Ven. Annae Mariae Javouhey, fundatricis Sororum a S. Ioseph de Cluny; altera, de qua agitur, Servae Dei Aemiliae De Vialar, fundatricis Sororum a S. Ioseph de Apparitione, quae binae societates eundem gloriosum titulum et patronum caelestem eundemque beneficum ac socialem finem sibi proposuerunt. In oppido *Guillac* (Tarn), in Gallia, die 12 septembris anni 1797 ortum duxit infantula e parentibus Iacobo de Vialar et Antonia de Portal, e vetusta et nobili progenie, quae, sacramento baptismatis abluta, nomina accepit imposita Annam, Margaritam, Adelaidem et Aemiliam. Pia mater prolem suam ad religionem informavit, Aemiliam natu maiorem et tres eius fratres Augustinum, Maximinum et Alfredum. Puella, quae a teneris annis ingenium docile et devotionis affectus ostendebat, subiecta parentibus et orationi dedita, anno aetatis septimo scholam adivit nuper apertam sub directione magistrae litteris quidem idoneae, sed de religione tunc parum sollicitae: domi tamen pietatis magistra verbo et exemplo supplebat mater. Die 23 iunii anni 1807 Aemilia sacramentum Confirmationis suscepit a R. Fournier, Episcopo Montis Pessulani, et paulo

post a parentibus deducta fuit in urbem Parisiensem ubi domicilium habebat avus maternus: sed genitrix, post tres hebdomadas morbo affecta, illic pie obiit. Dei Famula, educationis causa, in nobili collegio *l'Abbaye au bois* nuncupato admissa atque studiis navans, etiam ad sanctam Synaxim primum accessit: in quo pacis et studii domicilio brevem moram fecit. Nam pater, dilecta coniuge orbatus, eam in domum familiae revocavit et domesticis curis addixit, praesertim favore fratris natu minoris. Eo temporis intervallo numquam pietatis exercitia praetermisit: quotidie orationi assidua, in ecclesia parochiali Missam audire, sacramenta recipere, sacris functionibus adesse in deliciis habebat, atque ita vires sibi comparabat necessarias in angustiis familiaribus perferendis, quas non minus a patre quam a nutrice, quae apud patrem maleficam vim agebat adversus filiam, ipsa sustinuit eximia quidem fortitudine, caritate et patientia. Interea Aemilia, sentiens se a Deo vocari ad statum vitae religiosum, tota se subiecit sacerdoti D. Mercier, confessario et parocho ecclesiae S. Petri *de Guillac*, quo suadente et vocationem probante, votum virginitatis temporarium sponte et libenter emisit. Pater autem minime favebat vocationi religiosae, imo obstabat, ut filiam suam domi retineret vel nuptui collocaret. Attamen inopinatus eventus significavit appropinquantem horam implorati adiutorii divini. Per obitum enim avi paterni Aemilia pinguem hereditatis partem obtinuit atque, ita libera et sui iuris, ardenti suae vocationis desiderio satisfacere potuit. In ipso oppido *Guillac*, empta aede ac restaurata una cum sacello et necessaria supellectili, illic coëgit puellas bene dispositas oppidi finitimique territorii; atque ita, iuvante Deo, iecit fundamentum operis. Coram D. Mercier, facultatem habente ab Archiepiscopo Albiensi, die 19 martii anno 1833, in ecclesia S. Petri vota emisit, eademque die ipse parochus habitum dedit futuris Sororibus S. Ioseph. Opera praecipua tunc incepta exstiterunt promptuarium et distributio pro pauperibus infirmis in domicilio etiam curandis et classes pro pueris et puellis instituendis et alendis. Ancilla Dei constitutiones et regulas, D. Mercier dirigente, scripsit, quas idem Archiepiscopus examinavit et probavit, et iuxta illas Sororum vota religiosa recepit, et puellis professis habitum etiam religiosum dedit. Rogata a fratre germano Augustino, Dei Famula cum Sororibus Algeriam concessit totamque se devovit operibus misericordiae tempore contagii in morbo et pestilentia vexatos, admirantibus Sororum caritatem catholicis, infidelibus et israëlitis. Exortis quibusdam difficultatibus, praeses et Sorores in oppidum *Guillac* reversae sunt. Sed nova obstacula Dei Famulae adversantur, tum ex defectu Sororum, tum ex amissione bonorum temporalium. Insuper pater eius aegrotavit et, ingravescente morbo, quievit in Domino, signis perfectae vitae christianae, quod, filiae usque ad extre-

mum assistenti, haud parvam consolationem praebuit. Inde, egressa e loco *Guillac*, Tolosam fere transiit, et Massiliam petiit, ibique mansit usque ad obitum. Praeses Instituto per viginti quatuor annos, illud a multis discriminibus incolume servavit et suavi et mirabili studio et cura gubernavit et propagavit, relinquens quadraginta et duas domos erectas, progressu temporis auctas ultra centenas, dispersas in Europam, Birmaniam, Australiam, Palaestinam, Tunisiam, etc. Massiliae vero exstant domus princeps et domus novitiatus praecipui. In qua civitate et primaria domo Dei Famula, laboribus et morbis fracta, receptis fervore et pietate Ecclesiae sacramentis, inter suas dilectas Sorores et filias, obdormivit in Domino die 24 augusti anni 1856, in aetate novem et quinquaginta annorum. Funere in ecclesia B. Mariae Virginis de Monte solemniter celebrato, exuviae primum in coemeterium S. Caroli, dein in alterum S. Petri delatae, demum, die 10 martii anni 1914, in ecclesiam domi principis translatae, honorifice sunt conditae. Demortua Serva Dei Aemilia de Vialar, Sorores Instituti gravibus in angustiis versabantur, ideoque Mater Vigouroux, superiorissa domus Massiliensis, et sociae iter aggressae sacerdotem Ioannem Baptistam Vianney, parochum vici *Ars*, adierunt, eumque informarunt de statu et periculis Instituti simulque ab ipso consilium et consolationem exquisierunt. Homo Dei et sacerdos sanctus, illas benigne excipiens, alloquutus est de Instituti excellentia et felici conservatione ac propagatione, quia opus Christi erat et S. Ioseph apud Deum patroni potentis, qui sicut subsidia et panem victu necessarium providit sanctae Familiae suae, ita Sororibus et familiaribus suis earumque operibus necessaria et opportuna suppeditabit. Quibus verbis Mater et Sorores recreatae, protectione Dei et sancti Patroni suffultae, et benedictione paterna egregii parochi Vianney munitae, Massiliam reversae, optatam ac praedictam conservationem, prosperitatem et propagationem Instituti S. Ioseph ab Apparitione feliciter expertae sunt.

Interim famâ sanctitatis, quam Dei Famula adhuc vivens acquisierat, post obitum magis clarâ signisque confirmatâ et perseverante, una voce clamante «sponsa Christi accepit coronam», Inquisitiones Ordinaria auctoritate in Massiliensi aliisque dioecesibus adornatae sunt et Romam delatae Sacrorum Rituum Congregationi traditae. Iuris autem ordine servato, et scriptis Servae Dei perquisitis et revisis, quum nihil obstet quominus ad ulteriora procedatur, instante Rmo Dño Iosepho Beltrami, huius Causae postulatore, attentisque litteris postulatoriis quorundam Emorum S. R. E. Cardinalium, Rmorum Archiepiscoporum et Episcoporum, praesertim Ordinariorum dioecesium Galliae et Missionum ad exteros, enixe rogante antistita generali Sororum S. Ioseph ab Apparitione, communia vota Instituti

depromente, Emus et Rmus Dñus Cardinalis Antonius Vico, Episcopus Portuensis et S. Rufinae, eiusdem Causae Ponens seu Relator, in Ordinariis sacrorum rituum Congregationis comitiis subsignata die ad vaticanas aedes coactis, sequens dubium discutiendum proposuit: *An signanda sit Commissio Introductionis Causae in casu et ad effectum de quo agitur?* Et Emi ac Rmi Patres sacris recognoscendis ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi Ponentis, audito voce et scripto R. P. D. Angelo Mariani Fidei promotore generali, omnibus diligenter perpensis, rescribendum censuerunt: *Affirmative, seu signandam esse Commissionem Introductionis Causae, si Sanctissimo placuerit.* Die 19 maii 1925.

Quibus omnibus Sanctissimo Domino nostro Pio Papae XI per infrascriptum Cardinalem Sacrae Rituum Congregationi Praefectum relatis, Sanctitas Sua rescriptum eiusdem Sacri Consilii ratum habens, propria manu signare dignata est Commissionem Introductionis Causae beatificationis et canonizationis Servae Dei Aemiliae de Vialar, fundatricis Congregationis Sororum a S. Ioseph de Apparitione, die 27, eisdem mense et anno.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Citatio edictalis

NETEN.

NULLITATIS SEU DISPENSATIONIS MATRIMONII (GIURDANELLA-MONFRINI)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Domini Alfii Monfrini, nati Leontinis, in dioecesi Syracusana, anno 1873, in causa conventi, eundem citamus ad comparendum coram Nobis in sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, via della Dataria, 94), die 24 octobris 1925, hora 10ª, ad respondendum interrogationibus quas ei deferemus super dubiis iam legitime concordatis:

An constet de nullitate matrimonii in casu.

Et, quatenus negative:

An sit praestandum consilium Ssmo pro dispensatione super rato nec consummato in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedicti Domini Alfii Monfrini curare debent ut de hac edictali citatione ipse moneatur. *

U. Mannucci, *Ponens.*

L. ✠ S.

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 18 augusti 1925.

Ioannes Ladelci, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de Mr Alfio Monfrini, né à Lentini (Syracuse), en 1873, défendeur en cette cause, Nous le citons à comparaître devant Nous au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, via della Dataria, n. 94), le 24 octobre 1925, à 10 heures, pour répondre aux questions qui lui seront posées sur les doutes déja légitimement concordés, savoir:

Conste-t-il de la nullité du mariage dans le cas présent?

Et, s'il ne conste pas:

Pout-on donner conseil au Saint-Père pour la dispense sur le mariage non consommé, dans ce même cas?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence du dit Monsieur Alfio Monfrini, devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì, 4 agosto 1925, presso l'Emo e Revmo Signor Cardinale Vincenzo Vannutelli, Ponente della causa di Beatificazione del Ven. Andrea Uberto Fournet, Sacerdote Secolare, Fondatore della Congregazione delle Figlie della Croce, dette Suore di S. Andrea, si è tenuta la Congregazione dei Sacri Riti *Antipreparatoria* per discutere il dubbio sopra due miracoli che si asseriscono da Dio operati per intercessione del medesimo Venerabile, i quali vengono proposti per la sua beatificazione.

Martedì, 18 agosto 1925, presso l'Emo e Revmo Signor Cardinale Gennaro Granito Pignatelli di Belmonte, Ponente della Causa di Beatificazione o Dichiarazione del Martirio dei Ven. Servi di Dio Emanuele Ruiz e Soci, dell'Ordine dei Frati Minori, con l'intervento e voto dei Revmi Prelati e dei Consultori teologi componenti la Sacra Congregazione dei Riti, si è tenuta la Congregazione *Antipreparatoria* per discutere il dubbio se consti del martirio, della causa del martirio e dei segni o prodigi dei predetti Venerabili Servi di Dio, uccisi, come si asseriscono in odio alla fede.

SACRA ROMANA ROTA

AVVISO

Si fa noto che le iscrizioni allo Studio della Rota, per il prossimo anno giuridico, si aprono il 10 ottobre e si chiudono il 30 novembre.

19 agosto 1925.

M. Massimi, *Pro-Decano.*

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Brevi Apostolici il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

30 luglio 1925. L'Emo Sig. Card. Giovanni Bonzano, *Protettore delle Orsoline dell'Unione Romana.*

1 agosto » Il M. R. Sig. Andrea De Horatiis, *Cappellano Comune Soprannumerario della Cappella Pontificia.*

Protonotarii Apostolici ad instar participantium:

25 luglio 1925. Monsig. Antonio Schaepman, dell'archidiocesi di Utrecht.
30 » » Monsig. Felice Costa, della diocesi di Biella.
1 agosto » Monsig. Alessio Baziuk, della diocesi di Crisio.
8 » » Monsig. Francesco Rocco, della diocesi di Parenzo e Pola.

Prelati domestici di S. S.:

16 marzo 1925. Monsig. Giuseppe Schyrghens, della diocesi di Liegi.
3 giugno » Monsig. Nicola Franche, della diocesi di Cleveland.
» » » Monsig. Ferdinando Schreiber, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Carlo Boehm, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Tommaso Mahon, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Giovanni Klute, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Francesco A. Malloy, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Mariano Orzechowski, della medesima diocesi
» » » Monsig. Pietro M. Cerveney, della medesima diocesi.
22 » » Monsig. Giuseppe A. Weigand, diocesi di Columbus.
» » » Monsig. Tommaso P. Harrington, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Luigi Martinelli, dell'Abbazia di Subiaco.
3 luglio » Monsig. Giovanni Maher, della diocesi di Concordia in America.
» » » Monsig. Adolfo T. Ennis, della medesima dioeesi.
» » » Monsig. Guglielmo Schellberg, della medesima diocesi.
14 » » Monsig. Domenico Napoletano, della diocesi di Sant'Agata dei Goti.
24 » » Monsig. Ferdinando Brommer, del vicariato apostolico di Mariannhill.
» » » Monsig. Antonio Stychel, della diocesi di Gnesna e Posnania.

24 luglio 1925. Monsig. Giovanni Giuseppe Fernandez y Sanchez-Solana, della diocesi di Badajoz.

25 » » Monsig. Giuseppe Weidinger, della diocesi di Würzburg.

28 » » Monsig. Raimondo M. Mestres, della diocesi di Monterey.

28 » » Monsig. Giacomo May, della diocesi di Magonza.

» » » Monsig. Filippo Giacomo Mayer, della medesima diocesi.

29 » » Monsig. Gustavo Zapponi, della diocesi di Anagni.

31 » » Monsig. Eugenio Burke, della diocesi di Newark.

4 agosto » Monsig. Vincenzo Del Signore, della diocesi di Fano.

7 , » Monsig. Giovanni Antonio Salas y Royano, della diocesi di Camagüey.

11 » » Monsig. Gioacchino Elisio Cavalcanti, della diocesi di Garanhuns.

17 » » Monsig. Giuseppe Diverio, dell'archidiocesi di Torino.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di conferire:

La Gran Croce dell'Ordine Piano:

19 gennaio 1924. Al sig. marchese Antonio Magaz y Pozo de Magaz (Spagna).

La Commenda con placca dell'Ordine Piano:

29 luglio 1925. Al sig. dott. Riccardo Meyer, Consigliere della Legazione di Germania presso la Santa Sede.

La Commenda dell'Ordine Piano:

15 gennaio 1924. Al sig. Giovanni Battista Anteguera y Angosto conte de Santa Pola (Spagna).

18 luglio 1925. Al sig. marchese Ignazio Honorati, Esente nelle Guardie Nobili di S. S.

» » » Al sig. conte Francesco Antamoro, Esente nelle Guardie Nobili di S. S.

» » » Al sig. marchese Alfonso Serlupi d'Ongran, Esente nelle Guardie Nobili di S. S.

20 » » Al sig. marchese Carlo Sacripante Vitutij, Esente nelle Guardie Nobili di S. S.

La Commenda dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

6 maggio 1925. Al sig. Giorgio de Cock de Rameyen, dell'archid. di Malines.

5 luglio » Al sig. Ferdinando Carozzi, dell'archidiocesi di Torino.

18 luglio 1925. Al sig. Giuseppe Chierichetti, dell'archidiocesi di Milano.
21 » » Al sig. Enrico Rosier, della diocesi di Saint-Claude.
27 » » Al sig. dott. Agostino Most, della diocesi di Vratislavia.
5 agosto » Al sig. Gastone Philips, dell'archidiocesi di Malines.

Il Cavalierato dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

5 luglio 1925. Al sig. Enrico Cousin, dell'archidiocesi di Besançon.
» » » Al sig. conte Maurizio de Maistre, della diocesi di Autun.
» » » Al sig. Antonio Vieillard-Baron, della medesima diocesi.
10 » » Al sig. Domenico De Monte, dell'archidiocesi di Bombay.
14 » » Al sig. Mario Calandra, della diocesi di Sant'Agata dei Goti.
21 » » Al sig. avv. prof. Giorgio Sforza, della diocesi di Trani.
23 » » Al sig. Francesco Carmazzi (Roma).
27 » » Al sig. Luigi Filippo Caillouet, dell'arcidiocesi di New Orleans.
29 » » Al sig. Edoardo Brennan, della diocesi di Harrisburg.
30 » » Al sig. Mario Dandolo, del vicariato apostolico di Haiphong, nel Tonchino.
7 agosto » Al sig. Antonio Gonzalez Mendoza, della diocesi di Camagüey.

La Gran Croce dell'Ordine di San Silvestro Papa:

24 luglio 1925. Al sig. barone Oscar Mitis, dell'archidiocesi di Vienna

La Commenda dell'Ordine di San Silvestro Papa:

6 maggio 1925. Al sig. Giulio de Mahieu, dell'archidiocesi di Malines.
» » » Al sig. Luigi Bellemans, della medesima archidiocesi.
26 luglio » Al sig. cav. Francesco Kissing, della diocesi di Paderborn.

Il Cavalierato dell'Ordine di San Silvestro Papa:

7 luglio 1925. Al sig. Carlo Locatelli (Roma).
» » » Al sig. Alfredo Pansa (Roma).
7 agosto » Al sig. ing. Antonio Betancourt, della diocesi di Camagüey.
16 » » Al sig. dott. Federico Gruber, della diocesi di Eichstätt.
» » » Al sig. Gerardo Reintjes, della diocesi di Münster.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con Biglietti di S. E. Revma Monsig. Maggiordomo, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti Soprannumerari di Sua Santità:

13 giugno 1925. Monsig. Pantaleo Giuseppe Costeira, dell'archidiocesi d'Evora.
23 » » Monsig. Bronislao Rogowski, della diocesi di Kamieniec.
24 luglio » Monsig. Francesco Coelho, dell'archidiocesi di Parahyba.
» » » Monsig. José Tiburzio de Miranda, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. José Paolino Duarte, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. José Ferreira Antero, della diocesi di Garanhuns.
27 » » Monsig. Giorgio Leech, dell'archidiocesi di Filadelfia.
1 agosto » Monsig. Federico Tombrock, della diocesi di Florianopolis.
4 » » Monsig. Antonio Milorard, della diocesi di Banjaluca.
5 » » Monsig. Francesco Thurnhofer, della diocesi di Eichstätt.
» » » Monsig. Giovanni Götz, della medesima diocesi.
6 » » Monsig. Martino Walzer, della diocesi di Spira.
» » » Monsig. Enrico Knittel, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Felice Kraemer, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Enrico Rech, della diocesi di Uruguay.
» » » Monsig. Stanislao Wolski, della medesima diocesi.
7 » » Monsig. Luigi Ganugi, dell'archidiocesi di Firenze.
8 » » Monsig. Francesco Saverio Giesberts, della diocesi di Florianopolis (Brasile).
11 » » Monsig. Angelo Petrone, della diocesi di S. Severo.
» » » Monsig. Francesco M. de Albuquerque, della diocesi di Maceiò (Brasile).
» » » Monsig. Emmanuele Ribeira Vieira, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Emmanuele Capitolino de Carvalho, della medesima diocesi.
13 » » Monsig. Giovanni Gallo, dell'archidiocesi di Napoli.
18 » » Monsig. Giovanni Rotner, della diocesi di Lavant.
» » » Monsig. Francesco Kruljc, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Antonio Jerovsêk, della medesima diocesi.

Camerieri Segreti di Spada e Cappa Soprannumerari di Sua Santità:

27 maggio 1925. Il sig. conte Giovanni Antonio Güell Lopez, della diocesi di Madrid.
24 luglio » Il sig. Giacomo Strachey Barnes, della diocesi di Simla.

1 agosto 1925. Il sig. libero barone Ermanno de Wrede, della diocesi di Paderborn.

10 » » Il sig. duca Matteo Gatti Farina, della diocesi di Napoli.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di Sua Santità:

6 luglio 1925. Monsig. Valentino Piotrowski, della diocesi di Cracovia.

24 » » Monsig. Antonio Alfonso da Silva, dell'archidiocesi di Parahyba.

» » » Monsig. Pietro Anisio Dantaz, della medesima archidiocesi.

» » » Monsig. Manoel M. de Almeida, della medesima archidiocesi.

» » » Monsig. Domenico Costero, della medesima archidiocesi.

1 agosto » Monsig. Carlo Colli (Roma).

5 » » Monsig. Raffaele Ortega Cruz, della diocesi di Jaen.

Camerieri d'onore di Spada e Cappa Soprannumerari di Sua Santità:

24 luglio 1925. Il sig. comm. Antonio Tomatis (Roma).

27 » » Il sig. Francesco Saverio Parisi (Roma).

1 agosto » Il sig. Giovanni Martinez Illescas, della diocesi di Barcellona.

6 » » Il sig. conte Francesco Paolo Naselli di Gela, dell'archidiocesi di Palermo.

» » » Il sig. conte Giuseppe Maurigi di Castel Maurigi, della medesima archidiocesi.

» » » Il sig. cav. Michele de' baroni Fatta Poiero, della medesima archidiocesi.

Cappellani segreti d'onore di Sua Santità:

13 giugno 1925. Monsig. Antonio Allmer, della diocesi di Seccovia.

10 agosto » Monsig. Giuseppe Orsini (Roma).

NECROLOGIO

1 agosto 1925. Il Revmo P. Alberto Lepidi, O. P., Maestro dei Sacri Palazzi Apostolici.